

MICHAEL ATAMANOV

NOVÁ SMLOUVA

OBRÁNCE PERIMETRU

KNIHA III.

FANTOM PŘÍMĚ

OBSAH

UPŘIMNÝ ROZHOVOR

OBKLÍČENÝ DOMOV

FLOTILA SEKTORU OSM

NOVÉ PLÁNY

SETKÁNÍ KONSPIRÁTORŮ

BOD ZLOMU

PRVNÍ SPOJENCI

ZÁBLESK NADĚJE

VÝHODA SPOJENECTVÍ

PRINCEZNA ROJE

RITUÁLNÍ SOBOJ

MECHANOIDI

PROTIÚTOK

NEPOJMENOVANÝ SYSTÉM

ROBENOVA SMRT

PROCES U CÍSAŘOVA SOUDNÍHO DVORU

OBRÁNCE PERIMETRU

LitRPG v nakladatelství

FANTOM Print

Michael Atamanov

Sektor osm

Za smrtí

Nová smlouva

Hra bez pravidel *

Vasilij Mahaněnko

Úkol přežít

Kartoský gambit

Tajemství Temného hvozdu

Hrad fantomů

Karmadontova šachovnice

Šamanova pomsta

Válka klanů *

* Připravujeme

MICHAEL ATAMANOV
NOVÁ
SMLOUVA

OBRÁNCE PERIMETRU
KNIHA III.

FANTOM Print
2019

Originally published in English under the title New Contract by Magic Dome Books, 2016. All Right Reserved
Copyright © M. Atamanov 2016
Cover Art © V. Manyukhin 2016
English Translation © Andrew Douglas Schmitt 2016
Czech Translation © Martin Kapalka

Copyright © FANTOM Print, 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

ISBN 978-80-7398-997-2 ePub

ISBN 978-80-7398-998-9 mobi

ISBN 978-80-7398-999-6 Pdf

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

fantomprint

@fantomprint

UPŘIMNÝ ROZHOVOR

Když jsem podstupoval další z mých odpoledních odvykacích sedánek na blízké klinice, rozezněl se mi mobil příchozím hovorem z neznámého čísla. Po návratu z *Obránce perimetru* mi bylo jasné, že jsem se stal závislým na alkoholu a drogách. Dokonce i po třech měsících jsem často chodil do nemocnice na glukóзовé a vitaminové infúze, aby se mi vyčistila játra a krev a zbavil se dalších škodlivých následků. Nedokážu spočítat, kolika nelichotivými jmény jsem pana G.I. v duchu počastoval ve dnech, kdy jsem seděl právě na tomto křesle s jehlou zapíchnutou v paži. Za šest krátkých měsíců se mu podařilo mé tělo téměř zničit! Podle toho, kolik alkoholu do sebe zvládl za půl roku dostat, musel neustále škytat.

„Ano?“ pronesl jsem do telefonu, když jsem volnou rukou zmáčknul tlačítko přijmout.

„Ruslane, mám pro tebe důležitý návrh.“

Uplynula spousta času, ale mezi miliony hlasů bych konkrétně tento dokázal bez problému rozpoznat. Miya! Dlouho jsem se připravoval na rozhovor s bývalým zaměstnavatelem a dokonce jsem se na něj aktivně snažil někde narazit, abych mu mohl pěkně z očí do očí říct, co si o něj myslím. Na rozhovor s jeho společníci jsem však připravený nebyl a trochu jsem znervózněl. Nenapadlo mě nic chytrého, co bych jí mohl odpovědět, a proto jsem hovor raději ukončil.

Hlavou mi létal milion myšlenek. Proč mi volala Miya a ne pan G.I.? Že by se setkání se mnou tolik obával a raději poslal svou přítelkyni? Už je to tak dávno... Asi mě přece jen skutečně potřebují.

„Máš pravdu,“ zazněl mi hlavou pravdohledaččin hlas. „Pan G.I. na tebe počká ve stejné restauraci jako minule. Máš čtyřicet minut.“

Cítil jsem se rozpolcený. Na jednu stranu jsem toužil ponořit se zpátky do fantastického světa *Obránce perimetru*. Co vám mám povídat. Bylo to prvně, co jsem pocítil ten nádherný pocit, že někam patřím, že jsem našel své místo a skutečně jsem tomu i uvěřil. Až v té hře jsem poprvé ucítil opojný pocit slávy. Tvořil jsem historii. Přes mou flotilu nebylo vidět hvězdy a kdokoli stál proti nám, třásl se strachy. Stal jsem se jedním z vládců rasy hmyzáků. Mohl jsem se stát vládcem Oranžového rodu. Mohl jsem se stát, kýmkoli jsem chtěl. Hlavní však bylo to, že jsem v *Obránci perimetru* cítil, že mě lidstvo potřebuje. Dívali se na mě jako na zachránce celé naší rasy...

Na druhou stranu návrat do hry přinese stejně velký počet negativ. Předchozí zážitek přišel velice draho. Peníze za splnění kontraktu stačily jen tak tak na zaplacení všech poplatků a pokut, které pan G.I. po sobě zanechal. Přátelé se ode mě odvrátili, s příbuznými jsem měl peklo a dívka, se kterou jsem udržoval střídavý vztah, mě nadobro opustila s tím, že jsem se stal degenerovaným závislákem na drogách. Ještě horší bylo to, že podstata jejích slov byla naprosto pravdivá. Po ukončení smlouvy jsem se cítil, jakoby mé tělo někdo zpustošil tvrdými drogami a alkoholem. Jako bych snad za těch šest měsíců strávených ve hře o deset let zestárl. Právě z těchto důvodů se probuzení z kouzelného snu *Obránce perimetru* a návrat do reálného světa stal velmi hořkou zkušeností.

„Po tom, co jste mému tělu minule provedli, nemám nejmenší tušení, co byste mi museli naslibovat, abych se chtěl do *Obránce perimetru* vrátit! Opět se jen vrhnete do pustošení mého těla!“

Telefonistka se na několik sekund odmlčela a pak odpověděla:

„Cizácká *Královna* se zbytkem své flotily ovládla Hnelle. Tvá hlavní planeta Unatari je odříznutá od Říše a připravuje se na beznadějnou bitvu. Bez tvé pomoci nemáme žádnou naději na vítězství. Vše, co jsi tak pečlivě vytvořil, může být jedním rázem zničeno a všichni tví blízcí zabiti.“

Myslel jsem si, že mě nemá k návratu čím přesvědčit. Mýlil jsem se. Miya převedla do slov vše, co mi poslední dobou strašně chybělo. Lidé mě znovu potřebují. Věří, že je dokážu ochránit a touží po mém návratu. Poprvé po několika apatických týdnech jsem v sobě ucítil žížeň po aktivitě.

„Tentokrát však kontrakt sestavíme podle mých podmínek!“ vyslovil jsem jasně.

„Souhlasím,“ odvětila Miya a z nějakého důvodu se o této záležitosti se svým pánem neporadila.

„Dobrá, budu tam za deset minut,“ ukončil jsem hovor, vytrhl si jehlu z žíly a zamířil k východu z nemocnice.

„Nazdar, Ruslane. Kam si myslíš, že jdeš?“ zavrčel mladý vyhazovač stojící u vchodu do baru, když mě chytil za rameno a odsunul bokem.

Udržel jsem v sobě řadu nepublikovatelných nadávek, které na kolenou prosily, abych je vypustil na světlo světa. Byla to však ta samá písnička... Další z důsledků mého prvního kontraktu. Byl jsem si jistý, že tohoto muže vidím prvně, on mě však nadevší pochybnost dobře znal a pokládal mě za vyvrhela. Nešťastná reputace, kterou jsem díky panu G.I. získal, mě štvala daleko víc, než drogami prolezlé tělo. K závislosti se samozřejmě pojily i značné zdravotní komplikace, ale bylo docela jednoduché dokázat se z nich vyléčit. To samé se však nedalo říci o mé reputaci.

Často jsem se potkával s dívkami, které jsem nikdy dřív neviděl, a ty se na mě vlně usmívaly, jako bychom snad spolu prožili intimní chvíle. Občas náhodný kolemjdoucí kouknul na mou tvář, zničehonic se rozčílil a jednu mi vrazil. Jindy mi žena pracující v supermarketu odmítla namarkovat nákup a rovnou zavolala ochranku, aby mě vyvedli. A pak tu byla ta záležitost s nočními návštěvami. Už jsem jich měl až po krk! Objevovaly se především v prvních týdnech návratu z *Obránce perimetru*. Nikdy jsem netušil, kdo může za dveřmi čekat, když v noci zazvonil zvonek. Mohla to být prostitutka, která se dokázala v mém bytě překvapivě dobře orientovat a ujišťovala mě, že je mé členství zaplacené až do konce roku. Stejně dobře však mohli přijít členové některého z místních gangů, v rukou točit baseballovými pálkami a boxery a vyžadovat zaplacení dluhu. K dluhu se navíc vázal velmi vysoký úrok, nad kterým se mi jen protočily panenky.

Cestou na setkání s mým zaměstnavatelem jsem se připravoval na to, jak mu připomenu každou z těchto příhod, kterými jsem si musel projít a budu vyžadovat plnou kompenzaci za poškození mého zdraví a dobrého jména. Taktéž jsem chtěl, aby se do nové smlouvy přidal bod jasně mluvící o tom, že se takové jednání rozhodně nezopakuje. V opačném případě bych jeho nabídku rovnou odmítl. Bohužel se pro setkání s panem G.I. budu muset nejdříve do baru dostat.

„Mám tu s někým domluvené setkání. Zamluvil stůl,“ odpověděl jsem klidným tónem ostražitému vyhazovači.

Pustil mé rameno, přivolal manažera a něco mu šeptal, přičemž ukazoval na mě.

„Na jaké jméno je stůl rezervován?“ dotázal se manažer, otevřel notes a pročetl si seznam rezervací.

„Georgij Innokentěvič... hmm... Mesfelle,“ zariskoval jsem a má odpověď se ukázala být špatná. Pod tímto jménem dnes nikdo stůl nerezervoval.

„Jak jsem řekl, chyt' ho pod krkem a vyhod' ho!“ vyhrkl manažer, ale já rychle vyzkoušel ještě druhé jméno.

„Zkuste i Miya Mesfelle. Stůl může být na ni.“

Podle zklamaného výrazu na tváři staršího muže jsem pochopil, že druhá možnost byla tou správnou.

„Tentokrát však nic nezkoušej, Ruslane. Minule jsi musel platit za škody a tuny rozbitého nábytku. Po druhé se z toho tak jednoduše nevykrotíš!“ vyhrožoval mi mladý vyhazovač, ale nakonec mě pustil dovnitř.

Má poslední návštěva tohoto zařízení proběhla za brzkého zimního rána a místnost zela prázdnotou. Tentokrát byl bar plný lidí. I přesto jsem neměl problém Miyu v davu rozeznat. Elegantní mladá žena s dlouhými červenými vlasy v ostře oranžových šatech po kolena i mezi mnoha lidmi zářila jako oheň za temné noci. Pravdohledačka seděla u stolu uprostřed místnosti sama. Na stole před ní stál talíř jakési ovocné pěny a sklenice pomerančového džusu.

„Posad' se, Ruslane,“ pronesla místo pozdravu a ukázala na volné křeslo. „Přišel jsi brzo. Pan G.I. tu ještě není. Musíš počkat. Objednej si cokoli, na co máš chuť.“

Přišel k nám číšník, podal mi menu a přijal mou objednávku. Po celou dobu mě však úzkostlivě pozoroval, jakoby se bál, že ho pokoušu.

„Zdá se, že tu máš zajímavou pověst, Ruslane,“ okomentovala situaci Miya, která si podivného číšníkova chování všimla.

„Proč myslíš, že to tak je?“ sarkasticky jsem se jí zeptal, jelikož jsem se nedokázal udržet. „Před půlroční smlouvou v *Obránci perimetru* mě nepoznávali ani sousedé odvedle. Teď mi však snad polovina lidí z mého nejbližšího okolí chce rozbít držku...“

„V tom případě bys měl příště oslavovat konec kontraktu trochu mírněji,“ odmítla mou verzi a dala mi jasně najevo, že i ona se dokáže posmívat.

Z náhlého rozhořčení jsem se zakuckal. To se mě skutečně snažila přesvědčit, že jsem si to udělal sám? Obvinění bylo tak neočekávané a nepřiměřené, že mě na chvíli zarazilo. Miya se začala usmívat a se zájmem pozorovala mou reakci.

„Ruslane, musíme pro tuto konverzaci určit jistá pravidla, aby nedošlo k dalším nedorozuměním. Tvůj osobní život mimo *Obránce perimetru* mě ani pana G.I. naprosto nezajímá. Co jsi udělal nebo neudělal, nebo proč tě tvé okolí najednou nenávidí, nemá s aktuální diskuzí žádnou spojitost...“

V tu chvíli musela pravdohledačka svou řeč přerušit, protože k našemu stolu přistoupil číšník a před Miyu položil neobjednanou láhev šampaňského.

„Tohle je dar od odvážných kluků sedících u tamtoho stolu,“ oznámil nám číšník a ukázal ke stolu, kde jedla skupina mladých kavkazských mužů. Jeden z nich se na Miyu usmál a poslal ji vzdušné polibky.

Pozoroval jsem, jak se Miya rozhlížela po místnosti, když se její pohled zastavil u stolu obsazeného nějakými vysokoškolačkami. Mávla levou rukou jejich směrem a číšník přenesl láhev k dívkám. Znovu jim přednesl tu samou verzi o mladých mužích, kterou jsme slyšeli i my a dívky se pobaveně zachichotaly. Dárku se nijak nebránily.

„Není to nejvhodnější místo pro jednání,“ pronesla Miya konsternovaně, „ale už je příliš pozdě ho měnit. Nemáme moc času. Takže, Ruslane, znovu to zopakuju. V tuto chvíli je na místě probírat podmínky budoucího kontraktu a veškerou nespokojenost či křivdy si můžeš nechat na chvíli, až se tu ukáže pan G.I. osobně.“

„Co dál? Mám si doplavat pro záchrannou vestu na druhou stranu rozběsněné řeky?“ zasmál jsem se koutkem úst. „Ne,

Miyo, takhle to nefunguje. Předešlý kontrakt mi zanechal velkou spoustu problémů a já se k ničemu dalšímu neupíšu, dokud to neprodiskutuju s panem G.I.“

Miya odložila dopitou sklenici džusu bokem a podívala se mi přímo do očí.

„Ruslane, z nějakého důvodu jsi toho názoru, že by ti měl být tvůj zaměstnavatel vděčný. To jsi ale na omylu. Nešlo o nic jiného než o kontrakt. Udělal jsi svou část a dostal jsi za ni zaplacení. Co se stalo následně, není náš problém. Jakékoli problémy s předchozím kontraktem teď nebudeme řešit. A pokud si myslíš, že tvé úspěchy byly tak působivé, že tvůj zaměstnavatel jen hoří touhou předat ti své díky za tvé služby, budu tě muset opět zklamat. Ve skutečnosti nebyl pan G.I. s tvou hrou v *Obránci perimetru* vůbec spokojen a neplánoval tě znovu najmout. K setkání s tebou se uvolil jen jako laskavost ke mně a to z důvodu aktuální situace. Tvé domnělé úžasné úspěchy a zdary s tím nemají nic společného. Vůbec nic.“

„Takže podle vás jsem nedosáhl ničeho zvláštního?“ vyhrkl jsem a nechtělo se mi věřit vlastním uším. „Rozšířil jsem velikost flotily Sektoru osm víc, než čekal pan G.I., ty, vládce Oranžového rodu, sám císař či kdokoli další. Na začátku kontraktu jsem dostal šestnáct lehkých lodí. Jejich posádky byly demoralizovány a pohybovali se mezi nimi špehové ostatních velkých rodů. Na konci mého kontraktu jsem předal největší a nejlepší flotilu Říše se šesti bitevními loděmi, dvaceti těžkými křižníky a neskutečným monstrem – mateřskou lodí. Flotila dohromady čítá na pět set lodí! A to ani nezmiňuji trénink, který obdržely všechny posádky při tažení proti cizákům. Jejich aktuální úroveň kompetencí, efektivity a loajality je nesrovnatelně vyšší než ta banda neorganizovaného stáda koz, která mi byla dána do začátku.“

„Ruslane, nepřekrucuj realitu, buď tak laskav!“ pronesla zamračeně Miya, než mávla na číšníka. Objednala si další džus a pokračovala v tématu.

„Teď ti řeknu fakta, jak jsme si je přebrali my s panem G.I. Když kontrakt skončil, polovina tvé flotily tvořená loďmi Isejeků, odletěla zpátky do vesmíru Roje. Takže mi tu nevykládej nic o pěti stovkách lodí. V nejlepším případě jsi panu G.I. zanechal dvě stě. Z dvou set lodí bylo bitevníků jen pět, nikoli šest. Křižníků zůstalo jen patnáct. Navíc byly všechny těžké lodě vybaveny, jak se vyjádřil náš nový admirál, naprosto idiotsky a museli jsme je přetvořit k normálu, čímž jsme přišli o spoustu peněz, které jsi nám zanechal. Nejvíce šokující novinkou však byla ta, že jsi, aniž by ses byť slovem svému šéfu o svém plánu zmínil, prodal *Královnou hříchu*. Korunní princ musel svou luxusní jachtu od Robena koupit zpátky za cenu čtyř bitevních lodí a několika křižníků. To jsou skutečná fakta a ne pohádky, které se snažíš spřádat. Flotile zbyla jen jediná bitevní loď, *Korunní princezna Likanna*, a pět těžkých křižníků. Zbytek lodí byl ve flotile jen dočasně a nikdy ti skutečně nepatřily.“

Nemohl jsem uvěřit, že mi říká pravdu. *Nevěsta chaosu*, *Princezna Astra*, *Vládce Tesse* a *Indigová kráska*, které se vrátily po kompletní přestavbě a modernizaci, za kterou jsem zaplatil vlastní krví, jsou pryč. Tito naprostí idioti se vzdali čtyř nových bitevních lodí a deseti křižníků výměnou za stupidní jachtu! Miya ignorovala mé vnitřní utrpení a pokračovala:

„Nikdo nepochybuje, že se flotila za posledních šest měsíců, které jsi ve hře strávil, skutečně rozrostla. Získali jsme bitevní loď a několik těžkých křižníků. Věc se má však tak, že je pan G.I. toho názoru, že by se tyto přírůstky k flotile přidaly i bez tvého zásahu. Císař a hlava Oranžového rodu ti přece na ně dali peníze. Já si myslím, že pokud by hrál skutečný majitel účtu, dokázal by předejít neshodám s vévodou Paolem a neztratil by

velké množství peněz, které díky sporu zmizely. V takovém případě by flotila byla daleko silnější a větší, než je teď.“

Její proslov byl docela přesvědčivý. Podezřívám jsem ji, že používá nějaký typ hypnózy, aby mě přiměla jí věřit. Na několik sekund jsem skoro podlehl a uvěřil, že jsem jen netalentovaný blbec, který všechno zkazil. Pokud bych hned od začátku nebyl naprosto jasně přesvědčený o opaku, možná by to na mě zabralo. Zatřásl jsem hlavou, abych tu hloupou iluzi zrušil.

„Pokud mi tvrdíš, že jakási jachta byla pro pana G.I. důležitější než čtyři plně modernizované a štědře vybavené bitevníky, pak je nemyslitelné, že by se flotila sama od sebe pod jeho velením zvětšila... Tvůj společník by prostě prochlastal a rozházel všechny peníze do větru, jak je jeho zvykem. Ty čtyři bitevní lodě a deset těžkých křižníků mělo hodnotu okolo dvou miliard kreditů a to do toho nezahrnuju ani plně vycvičenou posádku, která se k nim vázala. Celé bohatství vyměnil za jachtu o hodnotě maximálně tři milionů a to jsem ještě dost velkorysý.“

„Není na tobě, abys to rozhodnutí hodnotil, Ruslane! Jde o princip. *Královnu hříchů* jsem od prince George dostala darem. Lépe řečeno šlo o dar pro nás oba. Byl to náš létající palác. Společně jsme v ní strávili patnáct let! Během těch let Georg nasbíral pro náš společný domov množství dekorací, získal mnoho vzácných předmětů a mistrovských děl. Ta činnost se stala jeho koníčkem. Do *Královny hříchů* bylo investováno spousta času, námahy a stovky milionů kreditů, proto jí žádná bojová loď hodnotou nesahala ani po kotníky. A to nemluvím o jejím komfortu. Na jachtě bylo jen v sochách od skvělého Verona ton Gepa sedm set milionů kreditů! Kromě toho byla na palubě má téměř dokončená kolekce Sivallských smaragdů, což jsou trofeje z velké války proti Roji. Jejich hodnota je nevyčíslitelná! Celý tento přepych jsi prodal Robenovi za

mrzkou miliardu! Tvůj bratr tě měl otočeného okolo prstu a tys to vůbec netušil!“

Dorazilo mé jídlo a Miya se musela znovu odmlčet. Rusovlasá kráska se podívala na přinesený pokrm a překvapeně pronesla:

„Co to má být, Ruslane? Chceš shodit? Salát, minerálka... Kde je maso a obloha, grilovaná ryba a no... chlast? Minule ses takhle nehlídal.“

„Minule jsem měl mladé a zdravé tělo. Ale po šestiměsíčním řádění pana G.I. mi zůstalo tělo, které za půl roku nebylo ani sekundu střízlivé! Počet prázdných lahví od vodky v mém pokoji je toho jasným důkazem! Játra mi kolabují, krevní tlak skáče jako při hypertenzi a žíly se podobají cedníku. Třikrát týdně musím docházet do místní nemocnice na drogovou odvykačku. To byla cena za můj první kontrakt. Právě proto se budu držet minerálky a na nic silnějšího nesáhnu.“

Miya na několik sekund zavřela oči, pak zavrtěla hlavou a unaveně řekla:

„Ruslane, myslela jsem si, že jsme se na zásadách naší konverzace dohodli. Chci, abys pochopil, že tvůj život mimo *Obránce perimetru* pana G.I. vůbec nezajímá. Během kontraktu bylo tvé tělo uzavřeno v kapsli pro virtuální realitu. Dobře jsme o něj pečovali. Výmysly o přemíře alkoholu a zničených žilách jsou jen výplody tvé fantazie, stejně jako snaha přenést na nás vinu za problémy se sousedy. Nemáš žádný důkaz a není možnost, jak bys ho mohl získat.“

Poplácával jsem se po kapsách, až jsem našel věc, pro kterou jsem se po cestě sem doma zastavil: průhlednou krabičku, ve které se třeptala malá koule. Položil jsem krabičku na stůl. Miya krabičku zvedla, zvědavě si ji prohlížela a točila s ní a následně ji položila zpátky. Cítil jsem, že jsem ji tímto nevyvratitelným důkazem přitlačil ke zdi.

„Divné... Zajímalo by mě, zda tohle pochází z osobní skrýše pana G.I. nebo z krystalů, které sis vzala z pirátské základny na Unatari?“

Pravdohledačka se pobaveně usmála a odpověděla:

„Ruslane. Tohle nejsou krystaly. Nemyslíš si, že bych to měla vědět? Je to asi jen plastový suvenýr. Nejspíš sis ho objednal, aby ti připomínal *Obránce perimetru*.“

„Dobrá...připusťme, že je to pravda. Pak mi ale Miyo řekni, kde jsi vzala mé telefonní číslo?“

„Stal se z tebe opravdu hrozný mužský, Ruslane. Proč jsi tak podezřívavý? Minulou zimu jsem nějaký čas pobývala v tvém bytě, vzpomínáš? Pan G.I. ti to přece říkal! Všimla jsem si tvého čísla vytištěného na účtu a zavolala na něj pro případ, že bych ho v budoucnu potřebovala.“

„I to může být pravda, Miyo a skoro bych ti uvěřil, nebýt toho, že jsem si od té doby číslo změnil. Už jsem měl až po krk výhružných telefonátů uprostřed noci. To číslo mám necelý týden. Předal jsem ho jen matce a nejlepšímu kamarádovi. Pro příště si zapamatuj jedno: když někomu voláš, ujisti se, že skutečně mluvíš. Neuposílej jen myšlenky přímo do hlavy dané osoby. Bylo velmi nepříjemné slyšet tvůj hlas i ve chvíli, kdy jsem mobil vypnul...“

„Ruslane, to, co povídáš, mi zní velmi podivně,“ zakňourala a stiskla pevně rty. „Slyšet v hlavě hlasy, mluvit do vypnutého mobilu... Neuvažoval jsi nad návštěvou psychologa?“

Rozhodně jsem odstrčil talíř a vstal od stolu.

„No nic, Miyo. Vypadá to, že jsem se mýlil. Mezi námi dvěma je konstruktivní debata naprosto nemožná. Předej svému šéfovi mé pozdravy a zároveň mu řekni, že ho nikdy nechci vidět. Přísahám, že pokud ho znovu potkám, rozmlátím tomu červovi držku!“

Otočil jsem se k východu a udělal dva kroky než se dvojice mužů atletických postav, kteří do této chvíle potichu mluvili u

vedlejšího stolu, naráz zvedla a zahradila mi cestu. Jeden z nich mi profesionálním chvatem zkroutil ruku za zády a přiřazil mi obličej na stůl před Miyu.

„Šéfka neřekla, že můžeš odejít!“ zašeptal mi surovec do ucha.

Ostatní návštěvníci baru v klidu jedli, jakoby se nic nestalo. Okolo nás dokonce prošel číšník s tácem, ale z nějakého důvodu žádní lidé nevěnovali našemu stolu pozornost. Jako bychom tam ani nebyli. Možná by je upoutal až můj řev...

„Nebude to fungovat, Ruslane. Neuslyší tě,“ pronesla Miya až nelidsky ledovým tónem a sledovala mé chabé pokusy vyprostit se. „Není zrovna nejvhodnější doba připomínat mi mé pravdohledačské schopnosti. Zrovna jsem si vzpomněla na další věc: slíbila jsem ti, že pokud se v reálném světě potkáme, zabiju tě. Já své sliby neházím jen tak do větru. A jelikož se mnou nechceš spolupracovat...“

Naráz jsem si překvapeně všiml, že ti dva chlápci, kteří mě popadli, si jsou podobní jako vejce vejci. Dvojčata? Nebo...

„Par to nek Tuki-tuka-de-sa! Pori-la-navi!“ (Nechte mě jít! Poslechněte Starší samici! Ihned!)

Šlo o instinktivní záležitost, ale ukázalo se, že jsem zvolil správnou cestu. Oba muži ode mě ihned odskočili, klekli si na jedno koleno a sklonili hlavy. Je velmi užitečné naslouchat hovorům mých chameleoních bodyguardů. Ravaashský jazyk jsem neznal, ale dokázal jsem si zapamatovat asi dvacet vět.

Na můj malý triumf jsem byl pyšný. Miye jsem hravě zasalutoval a zamířil pryč z baru. Aspoň jsem se snažil. Po pár krocích jsem ucítil zvyšující se odpor proti dalšímu pohybu. Každý další krok byl o dost náročnější než ten předchozí. Měl jsem dostatek sil na šest kroků, ale nedokázal jsem se dostat ani o milimetr dál. Dobrá, nejsem blbý. Chápu to. Nepůjdu hlavou proti zdi. Otočil jsem se zpátky ke stolu a posadil se naproti Miyi.

„Jedna-jedna.“ Mocná pravdohledačka se hlasitě zachechtala.
„Dobře, Ruslane. Teď už si můžeme upřímně popovídat.“

Miya hleděla na hodiny. V očích se jí zračila nespokojenost a možná se do jejího výrazu tváře vetřela i úzkost.

„Z nějakého důvodu má tvůj zaměstnavatel zpoždění... To je divné. Normálně je Georgij dochvilný. No nevádí, zkusíme pokračovat bez něj. Ruslane, navrhuji následující: slibuji, že ti na tři otázky odpovím naprosto pravdivě a po nich, abychom nemarnili čas, přejdeme na dohodu kontraktu. Bod za bodem mi povíš, co je pro tebe důležité a já rozhodnu, zda je možné tvé požadavky splnit. Pokud zbydou nějaké nejasnosti, počkáme na pana G.I. a projdeme si je s ním. Souhlasíš?“

Zamyslel jsem se, ale po chvíli jsem kývnul. Tato možnost je z mého pohledu správná. Miya si s očividnou úlevou oddychla. Přišlo mi, že si nebyla až tak jistá, zda budu souhlasit. Rusovláska se trochu uvolnila a zpoza masky nemilosrdného predátora na mě vykoukla neskutečně nádherná žena. Možná to opravdu byla nejhezčí žena, kterou jsem kdy v životě potkal. Jedině Astra by mohla této dominantní a nebezpečné krásce svou křehkou elegancí konkurovat. Tato myšlenka mi připomněla srovnání, které jsem kdysi slyšel od Florianny: „Astra je sněhovou vločkou, zatímco Miya je plamenem.“ Velmi bystrý postřeh. Miya se zničehonic začala bezdůvodně usmívat. Jistě mi zase četla myšlenky.

„Je divné vidět tě bez velkého břicha. Jak jsi pojmenovala svou holčičku?“ zeptal jsem se a využil první otázku ze tří, které mi umožnila.

Miya se na mě překvapeně podívala, ale rychle se zase začala usmívat.

„To je ta poslední otázka, kterou bych od tebe čekala, Ruslane. Ale je hezké ji od tebe slyšet, uznávám. Jmenuje se Deia, korunní princezna Deiana royl Georg ton Mesfelle.“

To, že se Miyina dcera stala korunní princeznou, mi dalo jasně najevo, že se Georg s Martou rozvedl. Zajímalo by mě, co jeho bývalá žena za podepsání rozvodových papírů požadovala? Že bych se na to Miyi zeptal? Ale to ne, nebudu plýtvat další otázkou. Přijdu na to během hry. Navíc mě tížila daleko palčivější a zajímavější otázka:

„Když jsem z *Obránce perimetru* odešel, strávil jsem spoustu času na internetu a hledal jsem o té hře víc informací. Snažil jsem se taky najít v nabídkách obchodů kapsle na virtuální realitu, jako byla ta, ze které jsem po konci kontraktu vystoupil. Nenašel jsem vůbec nic. Rád bych se dozvěděl a pochopil, proč se privátní hra pro elitu všemožně snaží maskovat sama sebe. Proč navíc někdo kapsle pro virtuální realitu ukrývá? Není spíš logičtější, aby se výrobci předháněli a tento produkt co nejvíc cpali lidem pod nos? Začíná se ve mně líhnout myšlenka, že ta technologie jednoduše neexistuje. Můžeš mi o tom říct víc?“

Miya se na mě podívala a znovu se potěšeně usmála.

„Konečně jsi začal používat mozek a nenecháš se řídit emocemi. Dobrá otázka, Ruslane. Tímto jsi měl naši konverzaci začít a ne se válet v hromadě sebelítosti a stěžovat si na problémy se sousedy. Ve svých předpokladech máš pravdu, ale opomněl jsi jeden důležitý fakt. V reálu jsi kapsli na virtuální realitu spatřil. Navíc to byl klasický, sériově vyráběný typ, žádný experimentální model. Už jsem ti dala dostatek vodítek. Zbytek si vyvedíš sám. Aspoň se dovíme, zda máš v hlavě nějaký mozek.“

Miya se pohodlněji opřela ve svém křesle a se sklenkou džusu v ruce začala pozorovat mou vnitřní intelektuální námahu, aniž by měla v plánu mi pomoci či mi dát další náповědu.

Horečnatě jsem se snažil vymyslet, co to ve skutečnosti může být. Sériově vyráběný produkt, o kterém neexistovala žádná

zmínka? Že by šlo o nějaké vojenské tajemství? Možná pro vymyšlení strategií na situace vytvořené ve virtuální realitě, které by bylo složité přenést do reálného světa? Třeba pro práci na vysoce infekčních místech či pod nepřátelskou palbou. Nebo se tím snažili vojáky přimět, aby se naučili přestat se bát smrti. Po stovkách virtuálních úmrtí by se už reálné smrti nebáli. Nebo šlo možná o výběr těch nejvhodnější lidí pro nejrůznější předem nespecifikované mise, jako přistání na Mars či setkání s mimozemskými životními formami... To vše mi však přišlo velmi bizarní.

„I tak je to ta správná odpověď na tvou otázku,“ shrnula mé myšlenky očividně spokojená Miya. „Jsem ráda, že nejsi uzavřený ve své hlavě jako většina lidí. Dokážeš se nad problémem zeširoka zamyslet. Ano, tyto kapsle se používají na zjištění, jak pracovat s technologiemi, které jsou stále ještě ve vývoji. *Hra Obránce perimetru* a vybavení pro ni skutečně existuje, ale nejsem si úplně jistá, jaké cíle tento masový experiment sleduje. Navíc nemám tušení, kam hráči po smrti odcházejí. Informace o *Obránci perimetru* nesmí opustit zdi laboratoře. Skutečně doufám, že hráči dostanou k dispozici další postavy, ačkoli si tím vůbec nejsem jistá. Zbývá ti už jen poslední otázka, Ruslane. Polož ji a můžeme se dát do práce.“

To se jí lehko řekne... Já byl pořád ještě šokován odpovědí na můj předchozí dotaz. Miya a Georgij se očividně účastnili jakéhosi dlouholetého experimentu pro neznámou a tajnou organizaci. No to mě poser! Hlavu mi začaly mlžit nejrůznější myšlenky. Otázky, které se ještě před minutou zdály být důležité, naráz ztratily svůj význam. *Obránce perimetru* je simulátor budoucích technologií... No dobrá. Ačkoli bylo složité tomu uvěřit, minimálně to hodně vysvětlovalo.

„Můžu do té hry nechat přenést vlastní tělo?“ zajímalo mě.

Miyino obočí se překvapením nakrabilo a její rty se sevřely.

„To je ale divná otázka, Ruslane. Čekala jsem od tebe víc. Vždyť si na ni můžeš odpovědět sám. Z mnoha důvodů by něco takového bylo neproveditelné. Jak si představuješ, že se do počítačové hry dostane tvé fyzické tělo? Je nemožné do virtuální reality přidat byť jen malý předmět. Stejně tak nemožné je odnést si z *Obránce perimetru* cokoli do reálu. Přecházet mohou jen myšlenky, nápady a znalosti. Ta věc,“ pokračovala a ukázala na průhlednou krabičku, „není ničím jiným než čínským suvenýrem. Plastová perla. Georgij ji objevil v jednom ze stánků v obchodním centru a koupil mi ji, jelikož skutečně připomíná jeden z herních předmětů. Samozřejmě jsem ji ještě sama trochu upravila. *Obránce perimetru* se kromě jiného využívá pro objevení a cvičení osob se skrytými psionickými schopnostmi. Po mnohaletém tréninku jsem dokázala své schopnosti používat nejen ve světě virtuálním, ale i v tom skutečném.“

I přes mou nelibost jsem v pravdohledaččiných odpovědích neobjevil žádné protimluvy. Ačkoli... ukázal jsem na dvě dvojčata u vedlejšího stolu.

„Kdo hraje za ostatní rasy a za cizáky? Jak je možné, že mi rozuměli, když jsem na ně promluvil ravaashsky?“

Miya káravě zavrtěla hlavou.

„Ruslane, to není fér. Na tři své otázky jsi už odpovědi získal. Snažme se tedy zůstat ve vytyčených pravidlech, které jsme si předem dohodli. Třikrát jsem ti již odpověděla a jsem si jistá, že je jen otázkou času, než nalezneš odpovědi i na zbytek svých dotazů. V tuto chvíli však od tebe potřebuju kompletní seznam požadavků. Tady máš tužku a list papíru. Během pár minut bys to měl stihnout. Já zatím zjistím, proč to mému společníkovi tak trvá.“

Rusovlasá kráska vytáhla z malinkaté kabelky miniaturní mobil vykládaný malinkými krystalky, možná to dokonce byly skutečně drahé kameny, a odešla z hlučného baru směrem ke

schodům. Můj pohled se nedobrovolně stočil ke kabelce, kterou nechala na stole otevřenou. Jistě bych v ní objevil tuny velmi zajímavých věcí a možná dokonce i nějaké tajné vynálezy, které by mi dokázaly celou situaci osvětlit... Zavrtěl jsem však hlavou a kriminální nápady odehnal. Chopil jsem se tužky. Takže, co vlastně chci?

Miya se vrátila přibližně za sedm minut. Tou dobou jsem měl seznam prakticky hotový. Žena několik sekund stála bez hnutí a hleděla kamsi za mě. Najednou mobilem mrštila vši silou o zem. Telefon se rozpadl na množství malých kousků a drahé kameny se po podlaze rozletěly do všech směrů. Nemusíte být génius, abyste pochopili, že ji něco velmi naštvalo, možná až rozzuřilo. Zajímalo by mě, co mocnou pravdohledačku dokáže přivést k zuřivosti.

„Pan G.I. na naši schůzku nedorazí,“ oznámila mi Miya, když se uklidnila. „Přijde mi, že se na poslední chvíli rozmyslel a změnil své plány. Sdělil mi totiž, že se s tebou nechce setkat osobně, protože si myslí, že bys ho nepřivítal s otevřenou náručí. To je ale egoistický narcis!“

Mohl jsem se mýlit, ale zdálo se mi, že jsem v jejích uszlzených očích spatřil záblesk lstivosti.

„No, Ruslane, když mě v tom Georgij nechal samotnou, nemám nejmenší důvod ho jakkoli dál krýt. Ano, měl jsi pravdu. Georgij po celou dobu, kterou jsi strávil v *Obránci perimetru*, okupoval tvé tělo. Nehraj překvapeného, prosím. Jeden z důvodů, proč byla tato hra vyvinuta, je zajistit vylepšení přenosu lidského vědomí. Něco takového se dá provést za pomoci speciálního přístroje, nebo to může udělat osoba se silnými psionickými schopnostmi, jako jsem já nebo pan G.I. Kdybys, Ruslane, jen věděl, jak bude složité zvládnout vše sama... Kdybych jen měla dostatek sil... No, nemáme moc času. Už tak jsme oproti plánu dost pozadu. Podej mi ten seznam, podívám se, co jsi sepsal.“

Papír, který jsem stále ještě držel v rukou, mi Miya prakticky vytrhla a rychle si ho pročítala.

„Co se týče prvního bodu. Můžeš se spolehnout, že peníze dorazí v pořádku. S tím nemám žádný problém. Toto však bude složitější: „Do mého těla nevpavíte žádné drogy či alkohol.“ Pro tuto chvíli ti nemůžu dát stoprocentní garanci, ale něco rozhodně vymyslím. To samé s dalším bodem ohledně antisociálního chování. Ačkoli... proč ne. Přijmeme obojí. Přisahám na své pravdohledačské schopnosti a na život mé jediné dcery, že se do tvého těla nedostanou narkotika a chování se bude slučovat se společenskými konvencemi. Doufám, že ti tato věta stačí.“

Přikývl jsem. Vnitřně jsem byl však naprosto šokován tím, na co přísahala. Miya pokračovala:

„Dalším bodům moc nerozumím: „Svoboda se ve hře chovat, jak uznám za vhodné. Garantovaná bezpečnost mým bližním atd.“ Ruslane, toto musíme upřesnit. Co přesně myslíš tou svobodou a bezpečností? A prosím pospěš si. Někdo si může brzo všimnout, že pan G.I. není připojený do hry.“

Abych pravdu řekl, myslel jsem si, že bude proti posledním bodům bojovat s větším zápalem, hlavně proto, že jsem si řekl nejen o velkou sumu peněz včetně morální a materiální finanční kompenzace za minulý kontrakt i za ten následující. Proto jsem byl překvapen a dokonce i trochu zmaten lehkostí, s jakou mé požadavky přijala. Mé koncentraci navíc nepřispíval Miyin nátlak ohledně nedostatku času.

„Nechci se jakkoli za svá rozhodnutí či aktivity v *Obránci perimetru* zodpovídat. Musím mít možnost učinit rozhodnutí, které v dané chvíli považuji za nejlepší. A chci ujištění, že neublížíte žádné postavě jen proto, že se mi stala blízkou.“

„Stál ti snad někdo minule v cestě? A co se týká mých činů... Jistě si nemyslíš, že by třetí nejsilnější pravdohledačka neměla

nic důležitějšího na práci než nahánět postavy, se kterými ses sblížil, že ne?“ zeptala se překvapeně Miya.

„Vzpomínáš, jak jsi paralyzovala Floriannu? Pamatuješ, na tu chvíli v ponorce, když ses obořila na princeznu Astru?“

„Ruslane, tvé vztahy s těmito postavami neměly na mé činy žádný vliv! Neměla jsem jinou možnost, než tu upovídanou žabu umlčet! Udělala jsem to pro nás oba. Pokud bych ji nechala být, do dvou dnů by se naše tajemství, že obýváš tělo pana G.I., dostalo ven a to by byl skutečný konec. Dokonce i já bych si kvůli tomu protrpěla své. Nedokážeš si představit, jak úzkostlivě administrátoři hry hlídají, aby za každou herní postavu *Obránce perimetru* hrál jen jeden konkrétní člověk. Několik nepatřičných vět o reálném světě a skončil jsi! Jakoby ve hře tvá postava nikdy ani nebyla! Co se týká druhé dívky... Šlo jen o automatický reflex. Její těhotenství mi zkřížilo plány. Ale tys mi nařídil, abych se jí nedotkla a já tě poslechla...“

„Miyo, nesnaž se vykrotit z odpovědi na mou otázku. Vyjmenovávání situací, které už proběhly, nemají s aktuální smlouvou nic společného. Chci garanci pro budoucnost.“

Miya se mi podívala zpřímá do očí a pak pomalu a jasně řekla:

„Nikdo z nás ti nebude stát v cestě a stejně tak máš povoleno mít v *Obránci perimetru* přátele, přítelkyně, favoritky a dokonce i milenky. Ale pravidla hry zůstávají stejná jako minule. Nesmíš odhalit, že jsi v těle korunního prince George a musíš šest měsíců odolávat cizáckým útokům. Z mé strany ti přibudou další pravidla: nesmíš se s mou postavou ve hře rozvést, nesmíš mít žádné další děti a za každou cenu musíš ubránit systém Unatari. Toto jsou stěžejní pravidla. Pokud kterékoli pravidlo porušíš, náš kontrakt okamžitě skončí a nedostaneš žádné peníze. A navíc bych už neměla vůbec žádný důvod, abych tě v reálu nechala naživu. Považuj to za varování a také za součást pravidel.“

Zamračil jsem se, ale popravdě jsem Miyina pravidla chápal. Rozhodně nechtěla, aby se do hry připojil další hráč, který by mohl narušovat její plány. Požadavky, za kterými si tvrdě stála, se mi zdály férové. Neměl jsem proti nim vůbec nic. Potřeboval jsem však osvětlit jednu záležitost:

„Miyo, naprosto chápu tu věc s rozvodem. V herním světě by takový čin ohrožoval postavení korunní princezny Deii. Rozumím, proč nesmím mít děti. Tvůj potomek nestojí o konkurenci v podobě dalších dědiců. Ale proč je zrovna Unatari tak důležité?“

Miya se na mě zadívala s výrazem, ve kterém se zračila frustrace z mých nedostatečných intelektuálních schopností.

„To nevíš? Protože podle herní dějové linie Deia právě teď spí v jeslích na Unatari. Tvým cílem je bez ohledu na cenu svou dceru ochránit před jakýmkoli nebezpečím.“

„Vyjasněme si to tedy. Mám chránit Deiu nebo systém Unatari? Co kdybych Deiu přenesl na bezpečné místo? Bude i nadále ochrana Unatari prioritním cílem?“

Chvilku se nad mou otázkou zamyslela a pak odpověděla:

„Ruslane, tvá úvaha je naprosto logická. Problém však tkví v tom, že tvá spásná myšlenka přišla příliš pozdě. Deiu teď už z Unatari nepřesuneš. Nejsem jen normální hráčkou, ale pravdohledačkou s hrozivými schopnostmi. Administrátoři hry mi věří. Díky tomu se má postava může na delší časové úseky z *Obránce perimetru* odpojit. Má dcera teď pro mě funguje jako jakýsi maják. Skrze ni se můžu kdykoli do hry vrátit. To znamená, že se do hry můžu připojit, aniž by to administrátoři zjistili. Vážou se k tomu ale technické záležitosti, které všechno ztěžují. Potřebuji, aby můj vstup a výstup ze hry zůstal na stejném místě, kde jsem ho zanechala. Obrana systému Unatari má zásadní význam nejen pro mě, ale i pro tebe. Pokud o Unatari přijdeme, nedokážeš *Obránce perimetru* opustit a vrátit se do reálného světa.“

„Chápu to správně, že ty se mnou v *Obránci perimetru* nebudeš?“ zeptal jsem se a ujasnil si jeden z bodů, který mi krásná rusovláska předestřela.

„Ano, to je pravda. Ve hře jsem příliš zranitelná svým pánem, a proto nechci riskovat tím, že bych ti byla nablízku.“

„Ty mi nevěříš?“ zasmál jsem se.

„Samozřejmě, že ne. Nevěřím vůbec nikomu. Nevěřím tobě, ani panu G.I., ani administrátorům. Myslíš si, že bych v *Obránci perimetru* přežila tak dlouho, kdybych každému hned věřila? Dám ti možnost mě třikrát na krátký čas přivolat, ale to jen v případě nejvyšší důležitosti. Přeskakovat mezi hrou a reálným světem je velmi náročné, dokonce i pro mě. Rozumíš mým požadavkům?“

Odpověděl jsem tichým přikývnutím.

„V tom případě můžeme pokládat náš kontrakt za dohodnutý. Nevidím jediný důvod, proč bychom ho měli podepisovat. Minule jsme to dělali jen kvůli atmosféře, a abys cítil tíhu svých rozhodnutí. Do hry si stejně kopie vzít nesmíš a hlavně není na takové hlouposti vůbec čas. Georgij už nemůže déle čekat. Dobrá tedy. Teď už se jen musíš připravit na přenesení vědomí.“

„Jak to mám provést?“ zajímal jsem se a Miya vysvětlila:

„Musíš usnout, nebo se hodně opít. Jelikož máme velmi málo času, navrhuji tu jednodušší cestu. Tady máš prášky na spaní.“

Miya natáhla ruku a její dlaň odhalila pár neoznačených prášků ve třpytivě žlutém obalu. Mé celoživotní zkušenosti a instinkty na mě hlasitě řvaly, že je naprostá blbost vzít si neznámé léky od někoho, koho vůbec neznám, ale hlas rozumu jsem umlčel na neslyšitelný šepot. Spláchl jsem dva sladké prášky hltem minerálky a čekal jsem, co se bude dít.

O deset sekund později jsem ucítil první příznaky. Bar se začal před mýma očima houpat. Dva muži u vedlejšího stolu na sebe vzali podobu Ravaashských bojovníků. Miyino oblečení

se změnilo z oranžových šatů na různobarevné pruhy a její rovné červené vlasy se jaksi spojily do drdolu. Začal jsem cítit, že jsem udělal tu největší chybu svého života.

„Uklid'te po nás!“ rozkázala Miya ještěřům říšským jazykem a oba ihned kývli hlavou.

Pravdohledačka se podívala na hodinky a pak znovu na mě.

„No, Ruslane, modli se, abychom nešli pozdě a ať mám dostatek energie...“

Poslední, čeho jsem si při ztrátě vědomí všiml, bylo, jak se Miya natáhla pro čínský suvenýr ležící na stole. Jednou rukou rychle otevřela krabičku a... „plastovou perlu“ si vhodila přímo do krku!

„Aaaaaaaaach!“

Mé tělo se neskutečnou bolestí prohnulo a já hrůzou otevřel oči. Objevilo se oslepující bílé světlo. Nade mnou se nahýbaly jakési tmavé obrysy postav. Hlasy zněly zastřeně, jakoby mluvily pod vodou.

„Pulz mu zase klesá!“

„Běžte od něj!“

Nedokázal jsem si rychle uvědomit, na co bych měl vlastně zareagovat a už se nade mě naklonil další tmavý obrys. Defibrilátor mé tělo znovu napružil. Zařval jsem. Ve skutečnosti jsem místo ohlušujícího řevu ze sebe dokázal dostat jen téměř neslyšitelné zafňukání. Do krku mi vedly trubice a navíc mi překážela kyslíková maska.

„Máme pulz!“

„Čočky mu reagují na světlo!“

„Mozková aktivita obnovena!“

„Krevní tlak: šedesát na třicet a stoupá!“

„Dejte mu dva mililitry nanitu-sedm. Musíme rychle zlepšit jeho stav.“

Cítil jsem, že mi kdosi do krku zapíchl jehlu. Snažil jsem se soustředit a zaostřit oči, ale nedokázal jsem to. Stejně jako předtím jsem lidi vnímal jen jako tmavé, rozostřené obrysy. Sluch se mi však postupně vylepšoval.

„Zhoršuje se arytmie,“ ozval se hlas patřící mladé ženě. „Pulz nestabilní. Patnáct úderů za minutu. Dáme mu další šok?“

„Ne, to není nutné. V krvi by už mělo být kyslíku dostatek. Jeho krevní tlak se stabilizuje,“ odpověděl hlas s podivným, skoro až nelidským přízvukem.

„Pulz je na dvaceti osmi a stoupá.“

„Krevní tlak sedmdesát pět na čtyřicet. Mozková aktivita roste.“

„Pacient je při vědomí!“ zazněl mi ušima jako gong hlas třetí osoby.

Jedna z osob se nade mě naklonila. Snažil jsem se zaostřit na její obličej a překvapeně jsem si uvědomil, že hledím na Miyu oblečenou do bílého chirurgického pláště. Ústa a nos jí zakrývala rouška. S panikou v očích mě pozorovala a najednou se její pohled spojil s tím mým.

„Vím, že mě slyšíš a vnímáš. Ruslane, hrozně jsi mě vyděsil! Přenesení neproběhlo úplně bez problému. Nevím vlastně proč. Možná nějaký ochranný mechanismus i přes mou snahu detekoval změnu IP adresy nebo změnu ID kapsle. Tvůj účet byl zabanován. Ve hře to vypadalo jako náhlá zástava srdce. V klinické smrti jsi byl tři minuty. Celou svou energii jsem vydala na to, abych tě přivedla z druhé strany nazpět. Naštěstí se ti to podařilo. Postava je zase odbanována a na tom jediném teď záleží.“

Dobře se o sebe starej a postupně nabírej síly. Jak už jsem řekla, teď odejdu. Nemá cenu se mě snažit asi měsíc a půl do Obránce perimetru přivolat. Prostě nebudu mít na další skok

*dostatek sil. O vše se musíš postarat sám. Obranné síly Unatari
už na tebe čekají.*

Hodně štěstí!“

OBKLÍČENÝ DOMOV

Přišlo mi neskutečně složité se probudit. Panický a nesouvislý sen se mě nechtěl vzdát. Konečně jsem otevřel jedno oko a rozhlédl jsem se. Na stěnách a na stropě jsem si všiml pozlacených lamp v podobě přírodních krystalů. Po mé levé ruce stála obrovská bronzová socha neznámé potvory s osmi končetinami. Pokoj mi připadal známý, ale za boha jsem si nedokázal vzpomenout, kde jsem ho už viděl. Že bych byl v hotelu v Turecku? Ale ne, v tom pokoji jsem měl veliké okno. Instinktivně jsem vyvolal interaktivní mapu, abych si ujasnil svou polohu. Nebylo to poprvé, co jsem se o něco takového za několik posledních měsíců ze zvyku snažil. Až do této chvíle se mi to však nepovedlo. Před očima se mi objevila poloprůhledná mapa.

Sedmé ubytovací křídlo vesmírné jachty Královna hříchu.

V tu chvíli mě opustily i poslední záchvěvy snu. To je ono! Vždyť už jsem zase ve hře! Na sekundu mi v hlavě proběhly události předešlého dne. Nemocnice, hovor z neznámého čísla, vyjednávání s Miyou, vyděšení doktoři naklánějící se nade mnou... Mimochodem, jak to s téměř nepovedenou změnou hráče dopadlo? Ovlivnilo to nějak mé zdraví? Opatrně jsem pohnul pažemi i nohami a pak jsem si sáhl na hrud'. Na těle jsem pod vrstvou dlouhého spodního prádla ucítil jakési ploché kulaté nálepky, kterými byla má pokožka pokryta. Jistě v sobě obsahovaly léčebné prostředky. Necítil jsem se kvůli nim nepříjemně a ani mi nijak nebránily v pohybu, proto jsem je nechal být. Popravdě jsem na ně rychle zapomněl, jelikož můj pohled zachytil něco jiného. Obrovský pupek. Do prdele! Vesmírnou lodí se rozlehl můj rozčilený řev. Kromě nadávek ze mě letěly jen spojky, předložky a citoslovce.

Veškerý úspěch se změnou těla, která mi zabrala šest měsíců tvrdé práce, byl za krátký čas ten tam! Tomu... chlapovi, panu G.I., se znovu podařilo nabrat vrstvu tuku, čímž vrátil svou postavu do podoby před mým zásahem. Jeho tělo se opět koupalo v moři sádla! Musím se pořádně prohlédnout, abych dokázal správně určit velikost tohoto problému.

Opatrně jsem položil nohy z postele na zem a pokusil se vstát. Hlava se mi trochu točí, ale není to tak hrozné. Rozhodně jsem v lepším stavu, než by se dalo od těla po přežití klinické smrti očekávat. Udělal jsem pár kroků a zastavil se před obřím zrcadlem. Muž, který se na mě ze zrcadla díval, byl velmi obtloustlý s nápadným bílým místem v jinak tmavých vlasech. Co to má být? Když můj předchozí kontrakt dospěl ke svému konci, korunnímu princovi Georgovi vyrůstalo v jinak husté tmavé kštici jen pár šedivých vlasů. Astra dokonce trochu experimentovala s jejich vytrháváním. Muž hledící na mě měl šedivější vlasy, byl obézní a starý. A ramena... Dokonce jsem si sundal napůl průhledný bílý rolák, abych zjistil, zda zrcadlo nelže. Vytetované tříoké lebky byly pryč. Z mého pravého ramene se na mě opět usmíval malý okřídlený osel, jehož oči vylézaly ven, jakoby zrovna trpěl zácpou. Na levém předloktí jsem spatřil svůdně ležící nahou rusovlasou ženu. Neznámý umělec této kěrky trochu přehnal velikost ženských proporcí, ale bez problému jsem poznal, koho měla malůvka zpodobňovat.

No, co dál? Pravé oko, kdysi zraněné v boji s cizáky se už kompletně zahojilo a fungovalo jako normálně. Pavučina jizev pokrývající tvář korunního prince zmizela. Nejspíš za pomoci prvotřídních plastických chirurgů. Georg si nechal, jistě záměrně, jedinou tenkou bílou jizvu, která se po pravé tváři táhla od obočí až ke rtu, čímž mu dodávala maskulinní vizáž. Skutečnost, že obličej mužného vojáka nepříliš ladil s hruškovitým, sádelnatým tělem, které se při pohybu natřásalo

jako kus prorostlého bůčku, panu G.I. nejspíš nedošla. Jeho tělo vypadalo dost komicky. Připomínalo rychle slepené Frankensteinovo monstrum, jehož základem se stali dva naprosto odlišní muži.

Jo. Musím se o to tělo zase postarat. Už vím, že ho zanedbával a na mě zbyla tvrdá dřina v posilovně, abych ho dal zase do kupy. Ale teď bych měl ještě zkontrolovat, zda se něco změnilo v charakteristice postavy. Otevřel jsem si proto příslušnou tabulku:

Georg royl Inoky ton Mesfelle, korunní princ Říše

Věk: 48

Rasa: člověk

Pohlaví: muž

Třída: aristokrat/mystik

Úspěchy: starší samice Chameleonů, objevitel rasy Aritů, zabiják cizáků, průzkumník neznámého, říšský dobyvatel, bývalý velitel flotily Sektoru osm, simulant, odmítl otcovství, opustil přítele.

Sláva: +31

Postavení: -52

Cože? Z nových „úspěchů“ a z naprosto zničeného postavení se mi protočily panenky. Z čistě technického slova smyslu nemám nejmenší ponětí, jak se mu podařilo snížit postavení postavy o sto bodů za pouhé tři měs... Počkat! Zmateně jsem pozoroval datum v rohu interaktivní nabídky. To není možné. Vždyť od konce našeho kontraktu uplynuly jen tři měsíce, ale ve hře jich uplynulo už sedm! Jak?

Sedm měsíců! Princezna Astra jistě porodila mé dítě! No v tom případě už chápu, odkud se vzal ostudný úspěch „Odmítl otcovství“. Jistě se vážala právě k tomu porodu. Vypadá to, že

jsem naprosto ignoroval termín k uznání dítěte, a proto se dítě nejenže nestalo korunným princem, ale nedostalo ke jménu ani přízvisko „ton“, což by značilo aristokratickou krev. Rozmrzele jsem tlust'ocha dívajícího se na mě ze zrcadla uhodil pěstí, jakoby právě on byl původcem všech problémů. Sakra, navíc jsem si ještě pohmoždil prsty! Bolest jsem se snažil zahnat máváním ruky.

Miya! Pokud tu krávu ještě někdy uvidím, vlastnoručně ji zaškrťm! Teď mi bylo nad slunce jasné, že celou dobu lhala a oblafla mě. Rusovlásčina povídačka o hře pro armádní účely se neslučovala s momentem, kdy snědla „čínský suvenýr“, který jsem na naše setkání přinesl. K tomu si připočteme různou rychlostí ubíhající čas a...pokud se nad tím zamyslíte, ven do reálného světa se ze hry dostali dva Chameleoni. Oblaflí mě, slíbili mi modré z nebe a šoupli zpátky do *Obránce perimetru*.

Posadil jsem se na kraj rozložitě postele. Uběhlo sedm měsíců. Jen si to představte! A má flotila... Při té myšlence mě polil studený pot. *Tlust'oska Joan* a další lodě! Posádky déle než půl roku spaly na vavřínech kdesi v bohem zapomenutém vesmíru Roje! Jistě jim už došly i zásoby. Lodě neměly isejeckým stanicím čím zaplatit za opravy či další služby jako je doplnění paliva do reaktorů. Vsadím se, že každá částička jejich těl proklíná velitele!

Musím okamžitě sjednat nápravu! Musím převést svým lodím dostatek peněz! Mimochodem, jak se daří mým financím? Otevřel jsem si tabulku se správou osobních financí... a ihned jsem ji zase zavřel. Na účtu zbýval jen milion a půl kreditů. Zamyslel jsem se, za co mohl pan G.I. utratit tři sta milionů, které jsem mu přenechal. Nové sochy pro jachtu? Snažil jsem se vydolovat nějaké informace z historie transakcí, ale vše bylo velmi pečlivě vymazáno.

Musím uvažovat, co provedu se situací, ve které jsem se ocitl. Peněz mi mnoho nezbývalo, flotila vězela kdoví kde,

osud mých blízkých mi byl neznámý a navíc se v popisu mé postavy znovu objevila třída mystik. Tato informace výmluvně dokazovala Georgovu znovu nabytou závislost na narkotických krystalech. Poklesl jsem v kolenou...

Snažil jsem se přivolat Chameleony a doufal, že by mi mohli na mé dotazy odpovědět. Nikdo však na mé zavolání nezareagoval. To je divné.

Trochu jsem se uklidnil a vydal se najít nějaké oblečení. Nebylo vhodné, aby se korunní princ Říše proměnával jen ve spodním prádle. A to ani na své vlastní jachtě. Naštěstí se v mém pokoji nacházela i šatní skříň. Prohrabával jsem se všemožným oblečením, ale z nějakého důvodu jsem nenašel jedinou vojenskou uniformu. Neobjevil jsem uniformu velitele flotily Sektoru osm, ani uniformu Oranžového rodu. Co to má sakra znamenat? Nalezl jsem jen dva velmi odhalující převleky páva, pár barevných punčocháčů a zářivě růžové a fialové boty. Chvilí jsem měl dojem, že jsem prohrabával skříň své ženy, ale toho dojmu mě zbavily obrovské plavky, do kterých by se Miya vešla čtyřikrát. Navíc i růžové boty velikosti jedenáct s magnetickým zapínáním by byly pravdohledačce trochu velké.

Naházel jsem na sebe jakési hadry a doufal, že nevypadám až moc legračně. Ještě jednou jsem se po pokoji rozhlédl. Po opětovném vyvolání mapy jsem si vzpomněl. Ano, skutečně jsem tu už byl. Sedím v jedné z třiceti ložnic luxusní jachty, která patřila korunnímu princovi Gerog royl Inoky ton Mesfelle. V prvních dnech předešlého kontraktu v *Obránci perimetru* jsem ložnice občas navštěvoval, ale většinou jsem spal a pracoval jinde. S obtížemi jsem vstal a z čistě zvědavosti jsem přistoupil k mnohorukému titánu, který očividně sloužil jako hlavní dekorace pokoje.

„Ma-radgi, poslední voják,“ od Verona ton Gepa.

Před očima mi poslušně vyskočila tabulka, která však obsahovala jen strohé informace. Popis na podstavě sochy byl totožný.

Socha obrovské chobotnice vypadala, jakoby se několik chlupatých chapadel snažilo prošťouchnout díry ve skalním masivu. Nic z toho nepřipomínalo, že by ta podivná stvůra měla být jakýmsi vojákem. Stejně dobře mohlo jít o lovce odpočívajícího po sytém jídle nebo o matku pečující o své dítě. Pomyslel jsem si, že nejlíp to asi ví sám autor, zvláště když jde o slavného Verona ton Gepa. O jeho uměleckých kvalitách jsem nedávno slyšel básnit Miyu. Během minulého kontraktu v *Obránci perimetru* jsem dospěl k přesvědčení, že o umění nevím zhola nic, a proto se kvůli nepochopení umělcova díla nebudu rozčilovat.

„Princi Georgi, už jste se vzbudil?“ ozval se zpoza mě zvonivý ženský hlas. Překvapením jsem málem vykřikl.

Otočil jsem se a snažil si na obličej nasadit výraz znudění a vznešenosti, jakoby procházení se po lodi v pavím převleku bylo tou nejnórnálnější každodenní záležitostí korunního prince. Bohužel se mi nepodařilo vzhled vysoce urozeného muže udržet, a to především kvůli pupku, který se mi setrvačností pohyboval ze strany na stranu a žaludku, který vydával děsivé bublavé zvuky. Všiml jsem si, jak po tváři dívky s krátkými tmavými vlasy oblečené do uniformy flotily Oranžového rodu přeletěl náznak úsměvu.

Ayna Mentor, váš osobní asistent

Věk: 24

Rasa: člověk

Pohlaví: žena

Třída: atletka

Úspěchy: trojnásobná šampionka Oranžového rodu ve střelbě na cíl, šampionka boje bez pravidel na Nessi, schválená pro práci se členy vyšší aristokracie.

Sláva: +1

Postavení: +1

Předpokládáný názor na vaši osobu: +13 (vlažný)

Dívka vypadala na pohled docela hezky, ale nebyla můj typ. Byla příliš vysoká, dokonce jsem vedle ní vypadal malý. Kromě až příliš výrazného svalstva se řadila spíše k šedivému průměru. Myslím, že především z toho důvodu ji Miya schválila jako osobní asistentku. Nebo že by ji i sama vybrala? Zajímalo mě, jak bych se měl v její přítomnosti chovat. Nasadil jsem dobrosrdečný úsměv a pronesl:

„Myslím, že je na čase, abych o své tělo začal lépe pečovat. Co myslíš, Ayno?“

Okamžitě jsem si uvědomil, že jsem si nevybral ten nejlepší způsob jak začít. Dívka se zřejmě polekala, postavila se do pozoru s pažemi podél těla a oči sklopila k podlaze.

„Vaše excelence vypadá nádherně jako vždy,“ pronesla pevně a očima stále zkoumala podlahu.

Přišlo mi, že se mě bála. Což je divné. Strach ze šéfa by měl časem ustoupit, ale kromě jiného jsem od asistentky očekával úplně jiné chování.

„Ayno, připomeň mi. Kvůli jakým tvým kvalitám tě má choť najala? Teď už můžu říct, že pravdomluvnost nebyla jednou z nich.“

Dívka se polekala ještě víc. Myslím, že v nejbližší chvíli omdlí a spadne na zem.

„Paní Miya mě vybrala především pro mé rychlé reakce a schopnost ochránit jejího manžela. Navíc se jí líbilo, že tvrdě pracuji, že jsem příjemná a dokážu se zaměřit na detaily.“

„Od osobního asistenta se normálně neočekává, že by měl zastat úlohu bodyguarda. Mimochodem, pověz mi, kam zmizeli neviditelní Chameleoni?“

„Paní Miya je před čtyřmi měsíci vyhodila. Nelíbilo se jí, že se okolo ní pohybují neviditelní pozorovatelé.“

„Chápu...“ Ta novinka byla samozřejmě podivná, ale nechtěl jsem na sobě dát znát překvapení. „V tom případě ti dám seznam úkolů. Nejdříve ze všeho najdi Popori de Cachu, velitelku mé bývalé osobní stráže a přiveď ji zpět. Pamatuji si, že přebývala na ostrovu Chameleonů v Unatari, ale od té doby už uběhla spousta času. Za druhé, zjisti, kam zmizela má druhá sestřenice, Katerina ton Mesfelle. Za třetí, sestav seznam nejpřepychovějších předmětů na palubě *Královny hřichu*. Za čtvrté, najdi člověka odpovědného za obranu Unatari a co nejdřív mi ho přiveď. Potřebuji hlášení o aktuální situaci. Za páté, potřebuji uniformu velitele. Tento klaunský oblek není vhodný...“

„Ale, princí Georgi! Když vám vévoda A valle royl Anjer pohrozil, že vás formálně obviní z toho, že máte vzájemně neslučitelné profese, vzdal jste se své pozice velitele flotily perimetru Sektoru osm a poručil jste, aby všechno oblečení připomínající vám vaši armádní minulost bylo vyhozeno!“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Ukázalo se, že mě chtěli zostudit, ale dostal jsem se s novým vévodou do sporu a zabouchl za sebou dveře... Ano. Dnešek je vážně dnem plným překvapení.

„Ayno, nechce se mi věřit, že by na jachtě nezbyla ani jedna z mých armádních uniforem! Pokud je tomu tak, přines mi sako kapitána jachty. Mimochodem, pozvi prosím kapitána, aby se za mnou později zastavil. To je pro tuto chvíli vše. Dej se do práce... Vlastně, počkej ještě! Tvůj šestý úkol v pořadí, ale první v důležitosti je přinést mi kafe... Mám na mysli nápoj z opražených bobů. Zvládneš to? Přines mi ho rovnou do pracovny. Přesně tam mířím.“

„Ano, můj princí, samozřejmě.“ Dívka ještě vystříhla rychlé armádní zasalutování a odběhla z pokoje.

Bože! Jak mi tohle všechno chybělo! Posadil jsem se s hrnkem horkého nápoje a s uspokojením jsem vyhodil nohy na stůl před obrovskou digitální obrazovku v té samé kajutě, kterou jsem kdysi v *Královně hříchu* ustanovil svou pracovnou. Všechno mi tu bylo povědomé. Nábytek, vůně, obrazy na zdech. Cítil jsem se jako doma! Konečně jsem byl i vhodně oblečen. Komusi se podařilo vyhrabat tmavě modrou uniformu velitele flotily, ačkoli jí chyběly zlaté výložky a slova: „Perimetr Sektoru osm.“ Byla to samozřejmě škoda, ale cítil jsem jistotu, že se mi mou starou pozici podaří rychle získat zpět.

Jen ať si Miya a pan G.I. myslí, že mě ošálili. Nechám je při tom. Čeká mě v této hře celých šest měsíců, což je víc než dost na zanalyzování situace, zamyšlení se nad chybami a vymyšlení schůdných řešení. V baru jsem byl proti pravdohledačce bezbranný. Neustále jsem cítil její zlomyslné a hodnotící pohledy, kterými po mně střílela. Proto jsem se rozhodl, že budu zdvořilý a po vyjednávání jsem se smlouvou souhlasil. Z nějakého důvodu jsem si byl jistý, že bych v případě odmítnutí neodešel z baru živý. Ať už si myslíte cokoli, Miya rozhodně nezapomněla na svůj slib mě v reálu zabít. Avšak tady v *Obránci perimetru* se své ženy bát nemusím a dokonce ji můžu třikrát použít jako džina, který plní přání.

Nejdříve ze všeho však musím uhasit svou žízeň po informacích. Co nejdříve chci vědět vše, co se za posledních sedm měsíců odehrálo. Seděl jsem na posteli, pročítal se poštou a občas zaplakal. Po chvíli se ozvalo nejisté klepání na dveře. Dopis, který jsem četl, přišel od mé dcery. Obviňovala mě v něm ze zabítí její matky a to mě dost znepokojovalo. Princezna

Marta royl Valesy ton Mesfelle-Kyle se raději oběsila, než by se s korunním princem Georgem rozvedla. Smrt se ukázala být jedinou cestou, jak zajistit své dceři dědické právo, které by Lika ztratila, pokud se by se její rodiče rozvedli.

Než vsunula hlavu do oprátky, sepsala Marta dopis, ve kterém do detailu popisuje Miyino vydírání, zatímco její právoplatný manžel stál vedle a dokonce se přidával. Kopie obviňujícího dopisu byly před její smrtí odeslány do kancléřství království Fastel, Oranžovému rodu, císaři na Trůnní svět a taky dceři Lice do školy. K této události došlo před šesti měsíci. Lika od té doby odmítala se svým otcem znovu promluvit a dokonce si změnila jméno na Likanna royl Fastel, čímž odstranila ze svého titulu veškeré spojení s nenáviděným korunním princem Georgem a jeho rodinou.

Ti bastardi! Já je tak nenávidím! Spoustu Miyina jednání jsem dokázal pochopit i odpustit. Po nějakém čase bych hypoteticky možná dokázal odpustit i panu G.I. jeho trestuhodné jednání s mým tělem (ačkoli by odpuštění následovalo až po pořádném výprasku za problémy, které mi způsobil). Ale to, co provedli Likanně, mé milované dceři, pro mě nejdůležitější osobě na světě... To jim nikdy neodpustím.

„Vstupte,“ zavolal jsem a rychle se snažil setřít slzy z tváře.

„Můj princi, bylo mi řečeno, že se se mnou chce vaše excelence setkat,“ pronesl neznámý, svalnatý, tmavovlasý voják v uniformě admirála flotily Oranžového rodu.

Mike ton Akad, admirál unatarské flotily

Věk: 48

Rasa: člověk

Pohlaví: muž

Třída: voják

Úspěchy: medaile za účast v bojových konfliktech s jinými rasami

Sláva: +5

Postavení: +9

Předpokládaný názor na tvou osobu: neznámý

Věděl jsem, že admirál Kiro Sabuto před třemi měsíci od korunního prince George royl Inoky ton Mesfelle odešel a přidal se k Červenému rodu. Dokonce jsem si pustil i video, kde vévoda Claudius royl Mike ton Sid, vládce Červeného rodu, oficiálně jmenoval admirála Kira Sabuta velitelem flotily perimetru Sektoru čtrnáct. V tuto chvíli mi tedy chyběl zkušený admirál a ještě nebylo jasné, zda by Mike ton Akad byl právě tou vhodnou náhradou.

„Posaďte se, admirále,“ odpověděl jsem a ukázal jsem na poblíž stojící křeslo. „Povězte mi, jsem osel nebo bastard? Nechal jsem všechny záležitosti okolo sebe běžet bez povšimnutí a teď se celá situace vymkla kontrole.“

„Princi Georgi, jste osel a zároveň bastard. Dokázal bych přidat ještě další ostrá slova, která si vaše výsost vysloužila,“ dodal a uvelebil se v křesle. „Ale tuto situaci slovy nevyřešíme. Jelikož jste mě sem přivolal, jistě máte nějaké nápady.“

Udělal na mě dobrý první dojem. Admirál se mi pro svou přímost velice líbil a i přes negativní pocity, které ke mně cítil, mě byl ochotný vyslechnout.

„Nejdříve ze všeho mám dvě otázky, admirále. Za prvé: proč jste si tak jistý, že cizáci přiletí na Unatari? Maják je vypnutý, a pokud vím, žádné mobilní majáky tu nikdo nespátřil.“

Muž byl na mou otázku dobře připraven a pověděl mi o zdroji informací, který budoucí pád Unatari předpověděl. Dozvěděl jsem se, že Miya o zániku Unatari pověděla velkému zástupu lidí ve chvíli, kdy cizáci obsadili systém Hnelle. Bez ohledu na to, jak negativně svou manželku vnímám, musím její schopnosti respektovat. Je velmi silnou pravdohledačkou a její předpovědi ani na sekundu nezpochybním.

Posloupnost událostí se mi tímto naprosto vyjasnila. Pan G.I. mě neplánoval znovu do hry pozvat, ale cizáci obsadili Hnelle, čímž od Říše odřízli bývalé letoviště pirátů. Miya si uvědomila, že Unatari brzo padne, proto mě do *Obránce perimetru* zavolala. Z nějakého důvodu si je pravdohledačka jistá, že situaci zvládnou. Podle rozložení sil vypadá tato myšlenka přinejmenším podivně, ale pokud si pravdohledačka myslí, že šance na záchranu skutečně existuje, situace jistě není tak zoufalá. Dobrá, tohle vyřeším později.

„Admirále, má druhá otázka zní: proč jste sakra nařídil, aby se těžké křižníky a *Korunní princezna Likanna* přezbrojily? Původní výbava, která v nich byla nainstalovaná, se při boji proti cizákům osvědčila. Dobíjení štítů spolubojovníkům se ukázalo být téměř nepřemožitelným tahem. Proč ničit něco, co tak dobře fungovalo?“

„Korunní princ, po mém najmutí jsem vaši výsost třikrát žádal, aby mi vysvětlila koncept, podle kterého jsou lodě vybaveny, ale odpověď jsem nikdy nedostal. Právě proto jsem žádal o svolení lodě přezbrojit do klasického stavu. Navíc jsem se taky nedočkal odpovědi na čtyři požadavky, které jsem k této záležitosti vznesl. Následně jsem prostě jednal dle svého nejlepšího mínění.“

Co to s tebou je, G.I.? Vždyť přece nemůže být tak složité pro jednu podřízenému odpovědět! A teď za tvou lenost a lhovost zaplatím já... Snažil jsem se na tvář nahodit překvapený výraz.

„Admirále, komukoli odpřísáhnu, že se ke mně ani jedna z vašich žádostí nedostala. Skutečně jsem se na žádné příchozí zprávy nedíval a dal jsem rozkaz, aby byly všechny hovory odmítány. Je těžké to vysvětlit... Ačkoli vám to řeknu přímo. V krystalovém snění jsem spatřil novou cizáckou invazi. Nedokážu říct, kdy by k ní mělo dojít, ale bezpečně vím, že dobyli Hnelle, Unatari, Tesse a hlavní město Oranžového

rodu...Od té chvíle jsem se snažil invazi předejít a neměl jsem čas řešit nic jiného. A teď invaze skutečně začala. Hnelle už padlo. Další na řadě je Himora, Tesse, Unatari, hlavní systém Oranžového rodu a další. Nezbývá nám moc času. Nastalou situaci prostě musíme nějak změnit.“

„A jak byste si tu změnu představoval?“ Admirálovy oči se rozzářily zájmem.

Pokrčil jsem rameny.

„V tuto chvíli je pro nás nemožné cizáckou flotilu v Hnelle porazit. Nemáme dostatek lodí. Přinejmenším já osobně žádnou možnost vítězství v přímém souboji nevidím. Myslím si však, že bychom mohli těžit z boje na dálku a možná v něm i zvítězit. Proto musí naše flotila vylétnout do nově zabraných bývalých systémů Roje. Tam by na nás měly čekat síly.“

Admirál se zamyšleně škrábal na bradě.

„Nebude to vypadat dobře, to je jisté. Všichni budou mít pocit, že lid Unatari předhodíme vlkům, zatímco sami utečeme. Lidé na Unatari jsou už dost vyděšení. Napětí mezi lidmi se velice rychle přibližuje panice. Dokonce jsem zaslechl několik rozhovorů, podle kterých vaše výsost plánuje utéct na *Královně hřích* a zanechat zbytek lidí svému osudu. A pokud flotila skutečně z Unatari na čas odletí, bojím se, že by to místní občané takhle pochopili. Objevují se dokonce fámy, že někteří vládní činitelé si pro sebe kupují místa na *Královně hřích*, aby utekli zároveň s vaší výsostí.“

Překvapeně jsem zvedl obočí a požádal ho, aby mi pověděl víc.

„Každý ví, že *Královně hřích* může provést dva warpové skoky za sebou. Jen tato vaše loď je schopná proniknout cizáky kontrolovaným systémem Hnelle. V posledních dnech jsem zaslechl množství zvěstí, že důstojníci nabízejí místa na lodi za cenu milion a více kreditů za sedadlo.“

„Tomu se musím hned podívat na kloub!“ rozhodl jsem. Promluvil jsem do lodního komunikátoru a požádal kapitána jachty, aby přišel do mé pracovny.

O minutu později dorazil kapitán. Ihned jsem ho poznal. Byl to Tarik ton Miro, který kdysi zastával pozici druhého asistenta kapitána Oorasta Pohla. Tento muž byl jedním z mála lidí, kteří mi od mých prvních dnů v *Obránci perimetru* až do konce kontraktu stáli na blízku. Nejspíš se propracoval až na hodnost kapitána. Pozdravil jsem starého známého a položil mu přímý dotaz ohledně pravdivosti fám, že jsou místa na mé lodi na prodej.

„Mnoho lidí za námi s takovým požadavkem skutečně přišlo, vaše výsosti. Především političtí představitelé Unatari, ale i zástupci z provincie Astorimmy a občané dalších větších měst. Za poslední tři dny jsme obdrželi těchto žádostí více než padesát. Samozřejmě jsem všechny odmítl.“

Zamyslel jsem se nad tím a pak se mi na obličej objevil ďábelský úsměv:

„Krasy, všechno to jsou krasy. Jako první je napadne útek a to i přesto, že se dá naše hlavní planeta stále zachránit. Musíme jim udělit lekci. Uděláme to následovně, kapitáne. Nařídíte vašemu nejvhodnějšímu důstojníkovi, aby se s těmi lidmi spojil a přijal od nich peníze za „vstupenky“. Milion kreditů za místo. To by mělo stačit. Ale každý musí být varován, že je takové jednání striktně ilegální. Nabereme je na pozice techniků, elektrikářů a tak. Ať jim sdělí, že jachta odletí pozítří, ale všichni se musí nalodit už dnes večer. A až všechny prohnilé osoby nastoupí...“

„Postavíme je ke zdi?“ navrhl admirál Mike ton Akad se špatně skrývanou nadějí v hlase.

Nasadil jsem uštěpačný výraz:

„No to se podívejte, s jakými lidmi pracuju! A o mě se prý říká, že jsem krvežíznivý! Ne, nikoho nemusíme popravovat. O

popravě před nimi budeme jen mluvit, abychom je vyděsili. Pak je zbavíme všech oficiálních postů v unatarské vládě a vykopneme je z lodi! Kapitáne, deset procent vybraných peněz obdrží důstojník, který s těmito lidmi naváže kontakt a zbytek půjde do pokladnice flotily.“

„Provedu, můj princí! Je skvělé s vámi jednat, vaše výsosti!“ Tarik ton Miro se začal usmívat od ucha k uchu, jelikož se z něj dnes možná stane milionář.

Změna postavení. Tvůj osobní vztah s říšskou vojenskou frakcí se zlepšil.

***Současný názor říšské vojenské frakce na tebe: +17
(vlažný)***

Super, zafungovalo to! Ačkoli bylo trochu neočekávané spatřit změnu názoru frakce, když je Unatari už jedenáctým dnem od Říše odseknuta. Navíc jsem si všiml, že ačkoli se můj vztah s vojenskou frakcí za mé nepřítomnosti snížil, nedosáhl zdaleka ještě stejně katastrofické úrovně jako mé postavení. Minule jsem s vojenskou frakcí začínal v minusových číslech, proto bylo sedmnáct plusových bodů výborných!

Když kapitán odešel, admirál Mike ton Akad zamyšleně pronesl:

„Korunní princ Georg royl Inoky ton Mesfelle byl kdysi považován za mistra neočekávaných řešení a improvizace. Právě proto jsem pospíchal, abych po rezignaci Kira Sabuta zaplnil prázdné místo. Dlouhou dobu jsem si myslel, že jsem udělal chybu. Dnes jsem však spatřil záblesk vaší geniality. Teď už chápu, proč se o vaší flotile kdysi říkalo, že nezná význam slova porážka.“

Na odpověď jsem neměl čas. Ozvalo se zaklepání na dveře a do pracovny rychle vstoupila Ayna, která v ruce držela tablet.

„Princi Georgi, zjistila jsem, kde bydlí vaše sestřenice, sestavila jsem seznam nejcennějších předmětů na palubě jachty a... zde.“ Dívka odstoupila stranou a nechala vstoupit hosta. Do pracovny vešla... ta jediná Chameleonka, kterou bych bezpečně poznal v zástupu tisíce dalších. Popori de Cacha! Postavil jsem se a udělal několik kroků vpřed, abych svou starou známou objal. Po sekundě zmatků mě velký dvounohý ještěř svými ohebnými končetinami objal (nebo objala, u těch Chameleonů člověk nikdy neví) taktéž.

„Poté, co vaše výsost vyhodila svůj tým osobních strážců, jsem se pro sebe a své podřízené snažil najít práci jako osobní stráž některého z výše postavených důstojníků *Korunní princezny Likanny*. A teď slyším, že mě chce korunní princ opět vidět,“ vysvětlila Popori de Cacha, čímž mi objasnila svůj rychlý příchod na vesmírnou jachtu.

„Nebudu chodit okolo horké kaše, Popori de Cacho. Potřebuji zpátky svou skvělou velitelku osobní stráže. A s ní šest nebo třeba jen dva další neviditelné bodyguardy.“

Chameleonka se na mě usmála dvěma řadami ostrých zubů.

„Jsem velice potěšen, můj princi. Tuto pozici zastanu podle svých nejlepších schopností. Jak můžete vidět, jsem zase „on“ a nikoli „ona“. Když jsem porodil dítě, změnil jsem se zpět na své původní pohlaví.“

Interaktivní tabulka ukazovala, že loajalita Popori de Cachy je stále i po mé nepřítomnosti na nejvyšší možné úrovni. Aspoň tohle nebyl můj náhradník schopný pokazit. Je jasně vidět, že korunní princ Georg jednoduše s Chameleony vůbec nejednal a navíc Popori de Cacha strávil několik posledních měsíců na vzdáleném ostrově, kde kladl vajíčka a pak se staral o svá mlád'ata, zatímco plavala v teplých tůních.

„Princi Georgi, máte ještě nějaké další rozkazy?“ zajímala se má asistentka.

„Počkej, podívám se na ten seznam.“ Vzal jsem tablet a zběžně jsem si ho prohlédl. „Ayno, myslel jsem, že jsem tě žádal, abys byla upřímná. Proč jsi mi nedodala celý seznam? Můžu například s jistotou říct, že se na jachtě nachází Miyina sbírka očíslovaných smaragdů, stejně jako množství dalších věcí patřících mé ženě. Proč nejsou tyto věci v seznamu zmíněny?“

„Ale, vaše výsosti...“ dívčin hlas začal strachy přeskakovat. „Paní Miya opravdu nesnáší, když cizí lidé sahají na její věci.“

Zavřel jsem oči a zhluboka jsem si povzdychl.

„Ayno, do hodiny tu chci mít *celý* seznam. Je mi jedno, zdali mi ten seznam předáš ty, nebo tvůj nástupce. Miya se tu ještě minimálně měsíc neobjeví a já nemám čas, abych na příchod své manželky čekal a zeptal se jí na dovolení. Takže se nemusíš ničeho bát a maximálně to svedeš na mě. Řekni jí, že ti to korunní princ rozkázal. Do budoucna si zapamatuj, že opravdu nenávidím, když přede mnou někdo skrývá důležité informace. Věřím, že podobnou situaci řešíme naposled.“

„Můj princi, tuto chybu už nezopakuj. Slibuji, že od této chvíle budu s vaší výsostí jednat naprosto upřímně.“

„Dobrá. V tom případě mi pověz, jaké instrukce jsi od Miyi před jejím odchodem obdržela. Nějak se mi nechce uvěřit, že by Miya i s dítětem jen tak beze slova odešla.“

Ayna se na mě zadívala, jako by to snad měla být nějaká zkouška, pak se podívala po ostatních, povzdechla si a s docela věrným napodobením Miyina hlasu řekla:

„Princ se brzy probudí. Pomozte mu zjistit, co se děje. Po krystalech si osoba často neuvědomuje, kde je, nebo jak se zrovna sem dostala. Částečná ztráta paměti není nic mimořádného. Proto nebud'te překvapena, když vám položí divné otázky. Je na vás, abyste Georgovi se vším pomohla. Mám ještě jeden další požadavek. Manžel je mystik a proto by se neměl příliš zajímat o opačné pohlaví. Nicméně ten kanec už

v minulosti našel způsob, jak i přes účinky krystalů sukně prohánět. Vaším úkolem je nedovolit, aby k něčemu takovému došlo. Pokud uvidíte, že je princ v příliš hravé náladě, vyzývavě se oblečte a kručte před ním zadkem, abyste si získala jeho pozornost...“

V tu chvíli admirál Mike ton Sid smíchy zavyl jako vlk. Ayna se ihned zastyděla a zmlkla. Já se snažil své červenající se asistentce pomoci:

„Aspoň jsi mi řekla pravdu. Můžeš jít, Ayno. A nezapomeň, že očekávám seznam *všech* cenností na lodi.“

Dívka odešla a já se vrátil ke konverzaci s admirálem. Zajímal mě stav flotily na Unatari. Nespokojeně se zamračil:

„Flotila se už šest měsíců nepohnula. Stále dlí v docích, což se dost podepsalo na morálce posádky. Během posledních měsíců dochází k mnoha rezignacím a to především od bojových a těch nejvíce aktivních důstojníků. Většina z nich míří k dalším říšským flotilám, které s cizáky skutečně bojují. Nejoblíbenějším cílem těchto lidí je Sektor čtrnáct, který má z celého perimetru aktuálně největší problémy.“

Admirál si zhluboka povzdechl.

„Snažil jsem se je udržet, principi. Ale nepomohlo ani vyplácení bonusů. Lidé rezignovali i nadále. Jediná věc, která zastavila úprk cenného personálu, bylo zabrání systému Hnelle cizáky. Může se to zdát podivné až paradoxní, ale reakce unatarské armády byla dvojitá. Za prvé se samozřejmě obávají, jelikož jsme tu zůstali odříznutí a navíc v početní nevýhodě, ale mnoho vojáků je rádo, že na dveře konečně zaklepal důvod vrátit se do boje. Ve zkratce celá flotila bojuje s nedostatkem personálu, přičemž některým lodím chybí až 40 % posádky. Proto jsem asi před měsícem nechal z flotily odstranit zastaralé fregaty typu *Tesák* a křižníky typu *Kletba*. Jejich posádky jsem přesunul na modernější lodě.“

Na admirálova slova jsem musel nějak zareagovat. Jakoby se mi v mozku rozzářilo červené světlo. Chyba! Bojovat s cizáky mými metodami se teď zdálo být nevhodnou strategií. Především kvůli problémům s počtem posádek. Proto myslím, že je na čase, abych vyzkoušel svůj koncept lehké flotily, který jsem vymyslel v posledních dnech mého předchozího kontraktu.

„Admirále, všechny naše těžké lodě budou v nadcházející bitvě odsouzeny k zániku. Nepřítel má jasnou převahu v palebné síle, proto by férový boj vedl pouze k nevyhnutelné porážce. Potřebujeme sestavit co nejvíc pohyblivou flotilu, která dokáže létat mimo dostřel nepřátelských těžkých zbraní, zatímco manévruje a sestřeluje lehké lodě stejně dobře, jako skupiny lodí, které se oddělily od hlavní armády nepřítele.“

Muž mě zaujatě poslouchal a očividně se nechtěl přit. V tom jsem spatřoval velké pozitivum. Přes všechno zklamání prožívané v posledních měsících neutrpěla reputace korunního prince George royl Inoky jako excelentního stratéga.

„Admirále, můj rozkaz zní: těžké lodě umístit do doků a začít je předělávat do podoby, ve které byly při mé výpravě přes území Roje. Posádky z bitevní lodě a pěti těžkých křižníků přesuňte a vyplňte jimi posádky všech *Drozdů* neboli lehkých křižníků pro elektronický boj, všech torpédoborců typu *Kletba*, *Mucholapka* a *Chirurg* i všech fregat typu *Pyro* a *Warhawk*. Zkontrolujte připravenost maskovaných bombardérů a naložte jim nejsilnější hlavice. Zítra v deset ráno oznámím velký trénink. Společně můžeme trénovat lehké lodě pro práci v této netypické formaci.“

„Ano, pane, můj princí!“

Když admirál Mike ton Akad odešel zařizovat všechny rozkazy pro přeměnu flotily, zůstal jsem v pracovně s mými myšlenkami sám. Bylo hodně složité neupadnout do melancholie a zoufalství, ale aktivně jsem se snažil nalézt něco

pozitivního. Jistě, mnoho lidí flotilu opustilo, ale za ztrátu mnoha talentovaných důstojníků unatarské flotily jsou zodpovědné jen podivné změny v chování korunního prince George. Dříve jsem požadoval, aby mí podřízení měli touhu bojovat za zachování lidstva. Při nabírání posádek se tato představa stala hlavním kritériem. Na skutečnosti, že po odchodu korunního prince George z pozice velitele flotily Sektoru osm a jeho těžko pochopitelného pádu do letargie, začnou podřízení postupně odcházet a přesouvat se na místa, kde se odehrávaly důležité boje proti cizákům, nebylo nic překvapivého.

Proto nemělo smysl zvedat platy či používat jakékoli jiné metody pro zastavení odchodu lidí. Musím prostě vojákům ukázat, že se po půlročním spánku princ Georg probudil a vrátí se znovu do boje. Právě proto se absolutně v žádném případě nesmím vyhýbat boji s cizáky, jelikož tím by došlo k naprostému a konečnému rozpadu celé flotily. Právě naopak musí bitva v Hnelle proběhnout tak okázale a akčně, jak jen to bude možné, abych všem říšským občanům připomněl, že korunní princ Georg royl Inoky ton Mesfelle může bojovat s cizáky a zvítězit.

„Můj princi, můžu vejít?“ Ayna nakoukla znepokojeně do pokoje. „Váš úkol je splněn. Zde je celý seznam všech cenností na *Královně hříchu*.“

Vzal jsem si od ní tablet a ukázal své asistentce na volné křeslo vedle toho mého. Dívka se posadila a překřížila nohy.

„Ayno, připrav prvních dvacet předmětů k prodeji, kromě těch smaragdů.“

Ayna otevřela šokovaně ústa, jakoby snad chtěla něco namítnout. Pak se však rozhodla odvážně pronést:

„Princi, na Unatari asi těžko najdeme kupce, kteří by si mohli tyto kousky dovolit.“

Tajemně jsem se usmál.

„Říkal jsem snad něco o Unatari? Jednoduše připrav aukce, Ayno. Způsob, jak o ní říct celé Říši, nech na mě. Já se tou blokádou procpu. Zkus najít nějaký vhodný dar pro Katerinu ton Mesfelle. Odlétám již dnes, abych se osobně své sestřenici omluvil. Vyber si cokoli z toho seznamu pro sebe. Pokládej to za můj dárek a jako kompenzaci za všechny problémy.“

Oči mé asistentky se okamžitě rozzářily. Ať už jste se na seznam dívali jakkoli, byly na něm velmi luxusní předměty a každý člověk snil, aby aspoň některý z nich mohl vlastnit. Nedokázal jsem udržet vážnou tvář. Všechny ženské jsou stejné. Ať už jsou na zemi nebo v *Obránci perimetru*, žádná z nich neodmítne pokušení přivlastnit si nějaké krásné a drahé šperky.

Ayna asi minutu seznam podrobně zkoumala a konečně ukázala na jeden předmět:

„Princi Georgi, mohla bych si vybrat tento pár rubínových náušnic?“

„Samozřejmě. Vždyť jsem přece říkal cokoli, ne?“

„Já vím, ale jde o to, že jsou velmi drahé. Rubíny v nich jsou mimořádně veliké a téměř nedotčené. Normálně by mohly stát okolo sedmi set tisíc kreditů!“

Změna postavení. Tvůj osobní vztah s Ayna Mentor se zlepšil.

Předpokládaný osobní názor na tebe: +28 (důvěra)

Patnáctibodový vzestup v osobním názoru jen kvůli náušnicím? Někdo jiný by takový čin mohl považovat za zbytečné plýtvání drahými šperky, ale já zastávám naprosto opačný názor. Loajalitu mé osobní asistentky považuji za klíčovou. Potřebuji si být jistý, že ke mně bude Ayna upřímná i v horších časech i přes všechny nabídky, výhrůžky či vydírání, které jí jistě od mých nepřátel v budoucnu čeká. Pokud si můžu

jednoduše zvýšit názor své asistentky šperkem, proč to neudělat?

„Míň než milion?“ schválně jsem se zamračil. „V tom případě si vezmi celou sadu. Je tam ještě rubínový prsten, který se k těm náušnicím rozhodně hodí. Dar od korunního prince Říše přece musí být exkluzivní, když už nic jiného.“

Změna postavení. Tvůj osobní vztah s Ayna Mentor se zlepšil.

Předpokládaný osobní názor na tebe: +43 (přátelský)

„Princi Georgi, na vaši laskavost nikdy nezapomenu!“ slíbila Ayna, když se zpod jejích řas začaly hrnout slzy.

„No tak... není potřeba plakat! Přijmi dar a běž připravit pozvánky na aukci. Jakmile je budeš mít hotové, spoj mě s týmem, který se stará o maják v systému Sigur.“

Tuším, že má asistentka nerozuměla spojitosti, která poslední dva příkazy váže. Mělo by však zaznít, že je ta spojitost velmi konkrétní. Připravoval jsem se vyslat informaci ohledně aukce luxusních předmětů skrz maják Forepostu-12, který lze ze systému Sigur spatřit a o den později přijmout stejným způsobem peníze od kupců.

„K čertu s ní! Udělám to sám!“ Zlatá soška dlouhonohého ptáka se safírovýma očima doletěla až do zadní části hlavní kabiny letadla, které se urychleně chystalo ke startu. O chvíli později jsme už směřovali k mému paláci poletujícímu nad temným a neklidným unatarským oceánem. Rozmluva s Katerinou ton Mesfelle se hned od začátku z mnoha důvodů nedařila, hlavním bodem však bylo to, že před čtyřmi měsíci korunní princ Georg royl Inoky naprosto ignoroval její svatbu s Corwinem ton Ugarem.

Mladý pár byl mým nestydatým odmítnutím účastnit se jejich svatby natolik dotčen, že ani uplynulé čtyři měsíce nezahojily hořkou ránu v jejich srdcích. Corwin ton Mesfelle-Ugar se nutil k úsměvu vůči neočekávané aristokratické návštěvě, ale Katerina ton Mesfelle mi pověděla svůj upřímný názor přímo do obličeje a vulgarity se ani nesnažila zakrýt. Nikdy jsem nebyl dobrý ve zvládnání nadávek, kterými mě někdo častuje, a proto jsem na ni začal útočit taky dávkou jízlivých otázek a narážek.

Především mě zajímalo, jak je možné, že se systém Tivalle bohatý na ledové asteroidy, který jsem dlouho považoval za svůj majetek, náraz ocitl v rukou vikomta Sivira ton Mesfelle, Katerinina bývalého spolužáka. Poslal jsem ho tam jen jako správce továren na zpracování ledu, ale on se nějakým způsobem stal majitelem nejen těch továren, ale celého systému! Něco takového by se jistě nestalo bez pomoci Kateriny, která měla v Tivalle kontrolovat vývoz a výnos.

Vikomt Sibir místo sebe jmenoval správcem někoho jiného a už dlouho se vyhřívá na hlavní planetě Oranžového rodu, kam mu každý měsíc chodí zisk z rychle se zvyšující produkce továren na vzácné izotopy. Když už o tom mluvíme, zvyšující se poptávka po vybavení na zpracování ledu byla tím hlavním důvodem pro rozhodnutí spustit maják Hnelle a nechat ho vysílat natrvalo, což vedlo k cizácké invazi a ke krizi, ve které jsme se ocitli.

Abych to zkrátil, Katerina a já jsme se hodně pohádali. Odešel jsem z jejího paláce, aniž bych jí předal dar, který jsem dovezl. Během tříhodinového letu na můj domovský ostrov jsem nebyl schopen odpočívat, ani se soustředit na práci. Až tak jsem byl po zpackaném setkání rozčilený. Katerina ton Mesfelle, mistryně rétoriky, hrála v mých plánech napravit postavení, které bylo panem G.I. sraženo až na dno, důležitou

roli. Z toho důvodu mi bylo jasné, že si její podporu musím nějakým způsobem získat. Jak se s ní však mám teď udobřit?

Letadlo přistálo na mém ostrově právě ve chvíli, kdy nastal východ slunce. V této časové zóně začínalo ráno. Odmítl jsem brzkou snídani (nebo snad pozdní večeři?) a vyslechl si hlášení od Ayny, která taky ještě nespala. Její práce šla přesně podle plánu. Během krátkých devadesáti vteřin, po které byl maják Forepostu-12 viditelný, se podařilo zvládnout mnoho věcí.

Za prvé, byla odeslána šifrovaná zpráva do systému Parn, aby ji ten následně přeposlal *Hvězdnému podvratáku*. Korunní princ Georg se vrátil k aktivnímu hraní *Obránce perimetru*, proto bylo na čase, aby mí přátelé opustili své dočasné útočiště. Astra a náš syn, paralyzovaná Florianna a její přerostlí švábi, Arita, Phobos a Valian se mohli vrátit zpět do civilizace. Už je čistý vzduch.

Za druhé, pětáctýřicet milionů získaných od „krys“, které se snažily z Unatari uprchnout, se zdárně podařilo přesunout na *Uukresh* se zprávou pro kapitána Claye ton Avella: „Vydržte, chlapi! Zbytek, který jsem dlužen, vám pošlu během pár dní.“ Transakce proběhla bez jakýchkoli problémů, čímž by se měla zmírnit vážnost situace flotily odstřižnuté od zásob. Aspoň jsem v to doufal. Podle mých propočtů jsem pro doplacení dluhu potřeboval získat dalších sto sedmdesát milionů kreditů. Doufal jsem, že peníze vydělám prodejem cenností z *Královniny hříchu*. I oznámení o prodeji dvaceti cenných kousků jsme zvládli přenést do celé Říše.

A tou nejdůležitější novinkou bylo to, že se po dvou dnech komunikačního výpadku podařilo Říši předat zprávu, že se systém Unatari drží a korunní princ Georg royl Inoky ton Mesfelle se znovu vrátil jako velitel své flotily.

„*Ruslane, musím si s tebou promluvit a vysvětlit ti celou řadu věcí,*“ vykoktal ze sebe pan G.I. *Opět mi narušil můj sen v té*

nejnevhodnější chvíli, právě když jsem se snažil nabrat nějakou energii po dost rozlítaném dnu.

Chvíli jsem zápasil s velmi silným pokušením nevnímat ho a vrátit se do erotického snu, ale Georgij pokračoval:

„Vím, že nejsi příliš šťastný ohledně toho, co se stalo během prvního kontraktu. Ano, uznávám. Nechoval jsem se vždycky k tvému tělu moc hezky. Je těžké nepoddát se pokušení a mámení, když se naráz objevíš v o třicet let mladším těle. Je to pocit, jakoby se do světa zase vrátily barvy. Dívky, celá noc strávená na parketu, nevázaný sex a alkohol... Po letech zdravotních problémů mi taková zábava neskutečně učarovala a bylo velmi složité nezkoušet čím dál víc...“

„A k čemu ti byly teda ty drogy?“ zařval jsem, ale on mou otázku ignoroval a pokračoval ve svém proslovu.

„Vím, že ti Miya nabídla za mé řádění velmi štědrrou kompenzaci. Doufám, že nejsi zahořklý...“

Začala se mi v žilách vařit krev a zplna hrdla jsem zařval:

„Nejsem zahořklý? Kdybych mohl, zlomím ti ruce i nohy a pak řeknu, že jsem tě v tomto stavu našel! Ty zvíře! Svině! Bastarde! Zničil jsi mi tělo!“

„V tom případě věřím, že tyto staré problémy můžeme považovat za vyřízené,“ pokračoval Georgij klidně, jakoby se nic nedělo a znovu ignoroval můj řev. „Nejsem ve tvém těle, nemusíš se bát. Už se to nebude opakovat. Teď ti chci říct, proč v Obránci perimetru uběhlo přesně sedm měsíců...“

Náš rozhovor byl uprostřed věty náhle ukončen. Někdo silně cloumal mým ramenem. Otevřel jsem oči.

„Můj princí, křičel jste ze spaní!“ Nad mou postel se nakláněla Ayna oblečená v pyžamu pistáciové barvy.

„Zdál se mi zlý sen,“ vysvětlil jsem. Snažil jsem se ji uklidnit a mluvit klidným hlasem, ale nebylo to nic jednoduchého.

Pan G.I. mi jistě chtěl sdělit nějakou důležitou informaci, která mohla osvětlit rozdíly v čase mezi hrou a skutečností, ale Ayna mě probudila v tu nejhorší možnou chvíli. Jak jinak. Na druhou stranu je možná dobře, že mě vzbudila. Mohl jsem taky mluvit ze sna. Na svou asistentku jsem se usmál:

„Díky za starost...“ chtěl jsem dokončit větu a poslat dívku zase spát, ale můj pohled se zastavil u jizev na dívčině břiše.

Ayna si uvědomila, kam se dívám a s trochu pokřiveným úsměvem vysvětlila:

„Staré zranění ze sportu. Po vítězství v boji bez pravidel a několika dalších soutěžích o přežití jsem se přidala k ženskému týmu gladiátorek: *Uliiny valkýry*. Kvůli losu jsme v osmifinále musely nastoupit proti bývalým šampionkám. Střední útočnice *Vražedkyň z Tesse* mě svým trojzubcem k radosti diváků vykuchala. Vnitřnosti jsem měla rozházené po celé aréně. Museli je sbírat lopatou... Doktoři mě zachránili a sešili, ale několik mých orgánů je navždy poškozeno a jiné úplně chybí...“

„Takže proto Miyi nevádí nechat tě v blízkosti svého manžela?“ objevil se záblesk mé geniality.

Dívka pokývala hlavou a za chvíli potichu, skoro neslyšitelně zašeptala:

„Ano. Vaječníky a děloha byly vyjmuty. Nemůžu mít děti a žádné operace nebo peníze celého světa mi už nepomůžou...“

Ayna se opět odmlčela, ale pak se kysele usmála a řekla:

„Díky tomu jsem bez problému získala certifikaci a licenci pro práci s vyšší aristokracií jako osobní strážce a asistentka.“

„Z nějakého důvodu mi však přijde, že tě to nedělá šťastnou... Ayno, ještě nevím, zda pro tebe můžu něco udělat, ale chci, abys věděla, že pokud se naskytne příležitost, pomůžu ti. Máš mé slovo korunního prince!“

Změna postavení. Tvůj osobní vztah s Ayna Mentor se zlepšil.

Předpokládáný osobní názor na tebe: +58 (důvěryhodný)

Po sedmi měsících absence se korunní princ Georg royl Inoky chystal na první projev ke své flotile. Existovala spousta možností, jak mou řeč přijmou, a proto jsem se cítil velmi nesvůj. Snažil jsem se to nedat najevo. Malá hala ve vesmírné stanici stačila jen tak tak na to, aby pojala všechny kapitány a vyšší důstojníky unatarské flotily. Při kráčení směrem k pódiu jsem viděl spoustu osob, které na svých uniformách Oranžové rodu měly připnuty černé hvězdy. Tito lidé se mnou bojovali v mnoha bitvách, ale teď jejich myšlenky obklopovala mlha. Neměli nejmenší tušení, co ode mě, svého nepředvídatelného velitele, mohou očekávat.

Důstojníky jsem pozdravil a v odpověď mi zaznělo nesouhlasné zamumlání. Začátek nic moc! Kdysi jejich odpovědi princů zněly jako vzrušený řev. Anž bych ukázal, že mě chladné přijetí rozladilo, spustil jsem svůj projev:

„Nejnovější průzkum našich maskovaných fregat hlásí, že se v systému Hnelle stále nachází cizácká flotila. Jejich zprávy naznačují, že cizáci mají k dispozici jednu *Královnu*, pět *Mamutů*, sto sedmdesát *Behemotů*, čtyři sta křižníků, tedy *Kladivouny* a *Řezačky*, a dva tisíce pět set menších lodí. Což znamená, že by mělo jít o zbytky té samé cizácké flotily, proti které jsme bojovali ve Aysarské hvězdokupě. Je to zároveň dobrá i špatná zpráva. Dobrá z toho důvodu, že se cizákům za deset měsíců od naší poslední bitvy nepodařilo doplnit ztráty jejich těžkých lodí. Tato informace znamená, že jejich zdroje nejsou neomezené a nedokážou rychle nahrazovat ztrátu lodí. Špatnou zprávou je, že se tato cizácká flotila s námi již utkala a předvedla svou schopnost poučit se z vlastních chyb. Stejnými triky jako minule je už nedokážeme překvapit. Proto musí dojít